

Kinh Đại Bản (4)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[28/02/2026 - 12:07 – thuongthoicogidau]

Hôm thứ bảy, hôm thứ bảy thì mình đã học cái chuyện Bồ Tát đẳng sinh. Thì bữa nay mình học tiếp theo tiếp theo cái phần đại nhân tướng. Thưa quý vị, ở trong cái kinh đại bản này nè, nó có hai cái nội dung mà chúng ta sẽ được học. ở hai cái kinh khác. Chẳng hạn như cái phần tiếp theo trong buổi giảng chiều nay á có một chỗ chúng ta sẽ học qua về cái giáo lý duyên khởi. Thì ngay sau cái bài kinh này nè, bài kinh đại bản này thì chúng ta sẽ học qua tới kinh đại duyên thì chúng ta sẽ dồn hết cái thời gian à tâm tư ừ cho cái giáo lý duyên khởi à khi mà chúng ta học qua tới bài kinh đó. Còn bài kinh này là bài kinh nói về cái truyền thống ra đời và sinh hoạt trong cái đời thường của chư Phật mà thôi. Thứ hai là về 30 đề coi giáo lý duyên khởi hử? Thì có kinh đại duyên. Rồi 32 cái đại nhân tướng á thì có tướng kinh đều ở trường bộ. Ừ nhớ nha. Ừ cái giáo lý nhân khởi đó thì có kinh đại duyên tiếp theo còn 32 đại nhân tướng thì có tướng kinh thì đều ở trường bộ hết. Thì ở đây chúng tôi chỉ nhắc sơ qua thầy đó là có nhiều nhiều và rất nhiều Phật tử à thọ quy giới có học giáo lý hay là không học giáo lý, có học nhưng mà học ít hay là học nhiều ha. Thì tổng cộng lại là ba hạng. Một là có học ít, hạng thứ hai là có học giáo lý nhiều và hạng thứ ba là không có học giáo lý nhưng mà cả ba đều có ở quy giới. Thì trong số ba hạng Phật tử này nè, nó lại chia làm hai nhóm. Một nhóm gọi là cực đoan quá khích gọi là Cực đoan quá khích có nghĩa là thẳng tay bài bát tất cả những gì mà thuộc về gọi là tướng số hay là tử vi tử bình hay là phong thủy vân vân gọi là thẳng tay thẳng tay cũng nhận. Còn có cái nhóm thứ hai đó thì mang tiếng là Phật tử nhưng mà gọi là tổ sư mê tín có nghĩa là cái giống gì cũng tin. Đó hai loại thì chúng ta biết Rồi cả hai cái thái độ cực đoan đó đều là không nên hết. Cái nào cũng là không nên. Có nghĩa là mình thẳng tay hử nhắm mắt nhắm mũi để mà mà mà bài xích mà đôi khi mình không biết gì hết thì cái đó cũng là chữ rất là không nên. Mà bạ đâu tin đó lại cũng là cái chuyện không nên. Nhớ nha. Nhớ nhớ cái chuyện này. Cho nên á là ở đây trước khi giảng về đại nhân tướng thì chúng tôi phải nói sơ. là cái đó thể nào là cực đoan? Cái chuyện thứ nhất, cái cực đoan thái độ, thái độ cực đoan thứ nhất á là nhắm mắt, nhắm mũi, thẳng tay phủ nhận hay là không nên. Mà cái thái độ hai đó là cái gì cũng tin thì cũng là điều không nên. Chúng ta phải biết rằng cái tướng là cái gì thí dụ như mình bị đau gan, mình bị đau tim, mình bị bao tử thì mình thấy rằng á khi mà ở bên trong á mà nó có bệnh như vậy thì bên ngoài nó cũng có những cái biểu hiện t những cái người bị tim đi mình thấy họ đi đâu á họ hay dễ bị làm mệt lắm. Ừ. Họ hay dễ làm mệt nhiều khi mặt mày tái mét, đỏ mồm hôi trán, mồm hôi lạnh. Thí dụ như vậy, làm như là muốn tắt thở vậy đó. Thí dụ như vậy tôi chỉ ví dụ thôi nha. Rồi cái anh mà đi bao tử á nhiều khi ảnh bị những cái thí dụ như ảnh lỡ ăn chua là không được, ảnh bị đau. Đói quá bị đau mà ăn no quá bị đau hoặc là miệng có mùi hôi. Thí dụ như vậy. Rồi bệnh gan cũng vậy. Bệnh gan thì vàng da hay là vàng mắt vân vân thì đó là những cái biểu hiện của người bệnh gan. Có nghĩa là cái biểu hiện là gì? Biểu hiện tức là cái hình thức biểu lộ của một cái nội dung bên trong thì mình gọi đó là biểu hiện ha. Thì theo cái tinh thần Phật pháp á thì cái ừ mình không thể nào nhắm mắt nhắm mũi mà mình phủ nhận cái vấn đề tướng số. Bởi vì á là cái tướng người đẹp hay là xấu á một phần á là do phần lớn á là do cái tiền nghiệp. Tại sao có những người á mà họ có cái cặp mắt mình nhìn vô mình mến. Có những người mình nghe cái giọng nói họ mình thích. Ừ. Tại sao vậy? Và trong cũng ở trong trong trường bộ kinh này, trong tướng kinh, trong chú giải tướng kinh, ngay cả chú giải của kinh Đại Bản cũng mang vua Chuyển Luân Vương nào cũng có bảy báo hết á. Bảy báo trong đó có gọi là ngọc báo rồi tướng quân báo, cư sĩ báo nhưng mà đặc biệt trong đó có cái nữ báo. Nữ báo tức có nghĩa là cái người đàn bà mà của Chuyển luân vương đó là tối thiểu á về cái ngoại hình á tối thiểu á là phải có thành tựu thành tựu bảy cái sau đây đó là không quá cao, không quá thấp, không quá mập, không quá ốm, không quá trắng, không quá đen. Và cái thứ bảy là gì? Là không có cái mùi khó ngửi. Ừ. Còn cái đó nữa, cơ thể không có mùi dầu miệng của họ hay là mồm hôi của họ thì không có cái mùi khó gây cái khó chịu cho người ở gần. Nghĩa là bảy cái thành tựu, bảy cái gọi là tối thiểu đó nó còn hơn nữa. Thí dụ trong đó về mặt tinh thần thì cái người đàn bà của vua chuyển

Luân Vương á là tuyệt đối không có hai lòng. Tức là chẳng những về chẳng những đoạn chánh về cái đời sống tình cảm á không có đầu mày cúi mắt với ai, không có nhìn ngang liếc dọc với ai mà ngay trong tư tưởng á thì cũng không có một cái lòng tư tưởng với người đàn ông thứ hai. ngoài ra chuyện luân vương cái chuyện là chuyện về tinh thần nói về vật chất thì tại sao trong kinh nói rõ cái này là bởi vì muốn trở thành người đàn bà của chuyện luân vương tức là vị vua mà cai trị cả cái hành tinh này đó không có cần dùng bạo lực á thì để làm người đàn bà của một ông vua một nhân vật lớn như vậy đó là cái người đàn bà phải có một cái đức hạnh đoạn chính như thế nào và đức hạnh đó không phải trên trời rớt xuống mà phải là do cái sự tu tập hàm dưỡng rất là nhiều đời nha để có thể tương xứng và chính vì cái phước đó nó mới khiến cho cái người nữ đó thành tựu những cái tiêu chuẩn như vậy về cái thể xác, về cái ngoại diện nhân dáng. Thì ở đây cũng trong đây giải thích rằng đó là một vị mà đã tu tập ba la mật mà suốt là mấy chục đại kiếp như vậy đó thì cái kiếp cuối cùng đó với cái sự hỗ trợ của ba la mật á thì đương sự ngoài cái việc mà thành tựu Phật quả nhất thiết trí thì với cái phước báo nâng đỡ và hỗ trợ đó thì cái người như Bồ Tát kiếp chót đó là dĩ nhiên phải có cái hảo tướng đặc biệt. Cái hảo tướng này đó là do công đức nhiều đời mà có. Hảo tướng của Bồ Tát á do công đức nhiều đời mà có. Ư thí dụ như là ngài giữ cái giới nhiều đời và rất nhiều đời chứ không phải là luôn luôn nha, không phải là luôn luôn mà rất là nhiều kiếp ngài giữ cái giới xác, ngài không có thích hành hạ hay là giết chóc chúng sanh khác, không có muốn cho chúng sanh khác phải đau đớn về thể xác. Cho nên kiếp chót á ngài có cái tướng đặc biệt là cái gót chân của ngài dài hơn người bình thường chút và cái đó là cái biểu hiện thôi. Cái biểu hiện thôi mà người có cái tướng này đó là đạo thương bất nhập bách độc bất xâm. Đó là phải ghi này Kim Dung nha. Đạo thương bất nhập mà bách độc bất xâm á thì bất sanh còn hơn cả là châu bá thông nữa nha. Có nghĩa là sao? Đau thương bất nhập có nghĩa là không có dùng cái vũ khí nào mà tấn công ngài được. Mà bất độc bất xâm là mình không có lén lút mà mình bỏ say mê hay là những cái thứ mà độc dược ghê gớm kín đáo cỡ nào đi nữa thì cũng không giết ngài được. Đó là đạo thương bất nhập mà bách độc bất xâm nha. Rồi ngài có một cái tướng lạ đó đó là cái hàm răng của ngài mình á thì trung bình á là mình 32 cái nhưng mà bồ tát tức là sau đó người thành Phật thì mình gọi là Phật mà chưa thành gọi là Bồ Tát thì khi mà Bồ Tát trưởng gọi là đủ tuổi để mà mọc đủ răng đó ha đủ tuổi để mà mọc đủ răng á thì ngài có tới 32 mình 32 ngài tới 40 cái răng và đặc biệt răng của ngài đó là sạch tự nhiên khi ngài ăn uống gì đó ngài chỉ cần ngài ngậm nước thì tự nhiên nó sạch dạn và không không có mùi không để là mùi hôi, không có thức ăn bám này. Và đặc biệt với cái tướng răng này đó ngoài cái chuyện nụ cười rất là đẹp ra đó thì phải nói rằng ngài vì cái cái tướng này cho nên ngài nói cái gì người ta cũng tin. Tức là người ta biết rằng cái con người này có thể chết nhưng mà con người này không thể nói dối. Nó đặc biệt như vậy. Tức là khi tiếp xúc người ta người ta có một niềm tin kỳ lạ như vậy. Và bản thân tôi trong cuộc đời tôi có gặp một vài người mà khi tôi tiếp xúc với họ đó tôi cũng có cái niềm tin đặc biệt. Thí dụ như tôi nhìn họ tôi tiếp xúc và là tôi nghĩ rằng cái người này Chết dễ hơn là đi lừa dối người khác. Mình tiếp xúc lâu ngày mình nhận ra cái đó. Đối với người này cái chết nó dễ hơn là đi lừa dối người khác. Và thậm chí tôi còn biết một cô Phật tử bây giờ đã mất rồi. Cổ chỉ vì đi gánh nợ cho người ta mà cuối cùng á là cổ phá sản, cổ bán nhà, cổ trả và cổ nói với mấy đứa con gái là nếu mà cái lần này mà không trả được cho người ta thì má sẽ chết để cho người ta biết rằng má không có ý lừa dối kinh khủng như vậy. Ừ. Có những người cái cái lòng mà trung thực của họ nó nó dễ sợ như vậy. Ừ. Thì cho nên á là cái cái hảo tướng chính từ cái giữ cái nhiều đời mà giữ cái giới chân thật không có dối trá, không có lừa dối lường gạt. Trên kiếp chót này có cái cái hàm răng như vậy. Và từ cái tướng này nè từ cái tướng này đó là khi thiên những người mà biết á họ luôn luôn tin tưởng ngài đầu đó là kẻ thù nha. Dù đó kẻ thù và ngay cả những người không biết á thì khi họ đối vị ngài tự nhiên có một cái niềm tin tưởng lạ lùng lắm. Còn một sự tín nhiệm rất là đặc biệt ừ rồi ngài có một cái lưỡi rất là dài so với người bình thường. Bình thường khi mà ngài ngài để tự nhiên á thì không ai biết nhưng mà khi ngài cố ý cho người ta thấy thì người ta sẽ có dịp thấy cái lưỡi này rất là dài nha. Thì cái lưỡi này á là do nhiều đời á là ngài không có nói chàm chọc xuyên xỏ không có nói cái lời làm cho người khác đau lòng. Cho nên khi mà ngài thành Phật rồi đó cái giọng nói của ngài rất là du dương và Ngay cả kẻ thù á cũng phải mềm lòng. Mềm lòng khi mà nghe cái giọng nói của ngài. Nghe giọng nói của ngài tỳ kheo ở trong kinh Ramayu. Ramayu thì giọng nói của ngài á có được gọi là tám cái khía cạnh như là rõ ràng.

Đây, rõ ràng à động mà trầm ấm ngọt ngào. Ừ rõ ràng có nghĩa là có nhiều khi mình có nhiều người họ nói nhanh quá đó mình có nghe giống như họ nuốt chữ nhưng mà ngài thì không. Và giọng nói ngài ngọt ngào á để khiến người nghe họ có cảm giác á là ngài đang rất là thương mình hoặc là ngài đang rất là vui, ngài đang rất là an lạc. Nghe

cái giọng nói rất là an lạc. Ờ họ biết ngài rất an lạc và bản thân người nghe cũng cảm thấy dễ chịu. Thì trong kinh nói rằng á là bà hoàng hậu đã hâm ma của vua A dục á, bà là một người Phật tử á ừ thì có lần nó có ông thợ săn ỏ đi vô ở trong Hi Mã Lạp Sơn ỏ bắt được một con chim tiếng Pali gọi là Caravik. Caravik tạo âm là ca lãg tần già cái Tiếng hóa con chim này nó hay lạ lùng lắm. Nó hay đến mức mà con thú lớn mà rượt con thú nhỏ đó khi nó đang rượt mỗi đó mà nó nghe cái tiếng chim hót nó ngừng lại. Nó ngừng lại nó nghe một con thú nhỏ mà đang bị rượt à chạy gọi là trời chết ha, chạy mất dép ha, chạy bay nón ha. Nhưng mà coi như mà khi mà nó đang chạy như vậy đó mà nó nghe cái cái tiếng hót con chim này thì nó đứng lại nó nghe à nó quên sợ chết. Còn Mấy con thú lớn đang rượt mỗi nó nghe cái tiếng này nó cũng quên mất con mỗi để nó đứng nó nghe. Ừ. Đặc điểm như vậy thì cái ông thợ săn ổng mới bắt được một con ổng thấy nó ổng từng thấy nó hót rồi ổng mới rình cuối cùng bắt được nó ỏ đem về ổng dâng cho hoàng hậu để lấy thưởng. Thì hoàng hậu có từng nghe nói về con chim này và được người ta tặng con chim này. Hoàng hậu vui lắm. Hoàng hậu mới đem nuôi nó mà nó lạ chỗ là nuôi nó không chịu hót thì à Ông ông thợ ổng ngài bà hoàng hậu mới kêu ông thợ săn hoàng hậu hỏi vậy chứ tại sao nuôi nó càng lúc nó càng gầy yếu mà thấy nó không có chịu hót thì ổng nói con này nó chỉ ăn xoài chín thôi rất thích ăn xoài chín khi nào nó ăn xoài chín nó mới hót thì bà mới cho người đi kiếm xoài chín cho nó ăn nó ăn rồi nó cũng không chịu hót thì ông thợ xăng ổng nói à đúng rồi hạ thần quên ừ cái con này nó kỳ lắm mà nó chỉ hót khi nào nó thấy đồng loại thôi khi nào nó thấy đồng loại nó mới hót chứ còn nó không gặp trong loại nó không có hót

Trong rum còn nghe không

thì à thì bà hoàng hậu bà nói trời bây giờ có con làm gì có đồng loại. Trời cái con này nó là con hiếm mà bây giờ mà làm gì có đồng loại cuối cùng á người ta mới nghĩ ra cách là người ta lấy cái gương á cái tấm gương á ngày xưa đâu có gương tráng thủy tinh người ta mới lấy cái tấm gương đồng á người ta đánh đánh bóng lên mài cho nó sáng lên ha mài cho nó sáng lên rồi. Rồi cái để trước mặt con chim cho nó ăn xoài chín xong rồi cho nó nhìn vô cái miếng gương đồng thì nó nhìn nó thấy nó thấy có người mặc dù nó biết đó không phải nhưng mà ít ra nó nhìn thấy hình dáng đồng loại nó trong đó thế là nó hót ngọt rất là hay thì bà hoàng hậu thăm ma khi mà bà nghe tiếp vô hót bà phải nói là bà chết biến người bà rụng rời đó bà đề mê ừ lúc đó bà mới suy nghĩ thế này mình từng được nghe giảng á là giọng nói đức phật cũng hay như thế này mà ngài là một một bậc không còn phiền não nữa. Con chim này nó là cái loài bàn sanh, cái loài là súc sinh ha. Mà trong khi đó là nó có giọng nói hay như vậy nè. Có giọng hót hay như vậy. Thì đối vì một hướng kia là giọng nói của một cái vị Phật, một người đó không còn phiền não thì bà nghĩ đến đó bà mới phát tâm hoan hỷ. Và trong kinh nói đó bà là người có ba la mật. Cho nên khi mà bà hoan hỷ mà nhớ lại đức Phật á thì lúc đó một cái suy nghĩ tiếp theo mà người thường không có. Và Trong kinh á khi thường khi kể lại cũng không có ghi cái đoạn đó. Có nghĩa là khi mà bà hoan hỷ mà nghĩ đến Đức Phật á thì bà lại nghĩ cái suy nghĩ tiếp theo đó là vĩ đại như Phật. Cái quả vị Phật thiêng liêng cao quý như vậy đó cũng duyên tạo. Và cái giọng nói đó, cái người sở hữu giọng nói đó hôm nay cũng đã không còn nữa. Với cái sự quán chiếu này bà chứng tu đã hoàn. Thường á là chúng ta xem kinh hoặc nghe bí pháp sư giảng á thì họ chỉ nói là lúc đó bà hoan hỷ quá bà niệm tử đức Phật bà đắc tu đã hoàn, không phải không phải đơn giản như vậy mà là khi mà bà nghĩ đến đó các bà cái ba la mật nó đầy bà đi xa hơn bà nghĩ một cái con người vĩ đại như vậy một cái nhân cách phải là tuyệt vời như vậy cũng là do duyên tạo và có mặt rồi cũng phải mất hôm nay thế tôn không còn nữa giọng nói của ngài không còn nữa nghĩ như vậy mà chứng tu đã hoàn nha ừ chứ không phải mà nghĩ tới Phật hoan hỷ là đắc tu đã hoàn này thì Thì cái đó là là đi ngược lại cái giáo lý nguyên thủy nha. Thì đại khái tôi nói sơ cho bà con nghe bà con coi trong chánh kinh thì trong đó có kể 32 cái tướng tốt của một cái vị chuyển luân vương hoặc là của một vị Phật ha. Thì mai này á chúng ta sẽ học tới tướng kinh. Chúng tôi sẽ dành giờ nói nhiều tôi chỉ nói sơ thôi. Tức có nghĩa là cái tướng á mình cứ ăn rồi mà mình cứ lo sửa tướng để mong cho đời khá hơn thì cái đó tầm bậy nha. Bởi vì cái tướng đó là nó do

cái phước nghiệp do tâm ý của mình nó có chứ không phải là do cái cái giao kéo giải phầu mà mà được nha. Á hữu tướng mà vô tâm á hữu tâm mà vô tướng á thì tướng tự tâm sinh. Hữu tâm vô tướng là tướng tự tâm sinh mà hữu tướng vô tâm á tướng từng tâm diệt. Có nghĩa là theo cái cái tướng số của của đông phương mình á thì khi mà mình có tướng đẹp mình may mắn mình có do cái phước duyên đời quá khứ mình có cái tướng đẹp nhưng mà mình lại không có trau dồi không có hàm dưỡng cái đức độ thì cái tướng nó từ từ nó mất à nó mất hoặc là nó bị phá tướng. Bởi vì trong tướng số đó có cái trường hợp ta gọi là trong trọc có thanh mà trong thanh có trọc có nghĩa là sao? Có nghĩa là nhiều khi cái tướng mình nó tốt á nhưng mà bị một cái tướng khác nó phá làm hỏng đi, nó làm mất tác dụng của cái kia. Ừ. Đó gọi là trong trọc có thanh còn trong thanh có trọc là nhiều khi cái tướng ngưỡng xấu quắc kị nhưng mà nhờ cái phước xưa, nhờ cái đức độ hiện tại thì tự động nó có một cái tướng khác nó bù lại. Chẳng hạn như hôm nay chúng ta khi đọc về sách tướng số của tàu á chúng ta có biết một chuyện một số chuyện một số chuyện Ừ. Chẳng hạn như có một ông ty phú người Thượng Hải, ông xấu đến mức không thể xấu hơn nữa. Xấu mà ma chê quỷ hờn, người thì thấp mà trán cục, mắt lé da đen, mặt thổ mỗ dơi. Nhưng mà ông lại giàu có muôn hộ. Đấy. Thì có một buổi tiệc đó ông mới mời nhiều khách quý đến dự mà trong đó có một cái nhân vật gọi là một cái nhà tướng số mà lừng danh Trung Quốc cũng được nằm ở trong cái số khách quý mà mà ông mời ăn đó thì ông này ông ông ông ông ty phú này ông quý cái ông ông ông ông tướng ông thầy tướng số ông nó giữ lại mấy hôm ừ giữ lại mấy hôm ăn ở trong nhà thì cái ông ty phú cái ông tướng thầy tướng số này ồ có lén lén nhìn trộm ông ty phú ông nghĩ cái thằng cha này chê xấu ma chê quỷ hờn cái tướng này mà không đi ăn mày mới lạ mà tại sao chả giàu dữ vậy trời thì bữa đó tình cờ đó trưa ở ngồi ở uống trà đó thì ông ty phú đi ngang thì lúc có cái tiếng gọi ở bên ngoài có tiếng ai nó kêu thì ông tướng phú ông mới quay người lại ông nhìn thì lúc đó cái ông tướng số ở ông mới ồ ra một tiếng thì ra là cái ông thầy ông ông ty phú ồ có một cái tướng lạ mà người khác không có. Đó là khi mà ông nghe cái tiếng gọi như vậy đó thay vì ông quay đầu ông nhìn như mọi người thì ông xoay cả thân người xoay cả thân người đó cũng là cái tướng lạ là một lần khác cũng một ông ty phú như vậy, cũng mời một ông thầy tướng số về như vậy. Và cái ông tướng ông ty phú này tướng cũng rất là bản hàng tầm thường dưới mức trung bình. Thì ông kia ông ở nhà mấy ngày biết thằng cha này có cái điểm gì mà cao sang nhất đời như thế này. Thì bữa đó tình cờ hai ông ra vườn chơi gió hiu mát thì ông ty phú ngồi uống trà sao ông ngủ quên. Ông nằm dài ghé ngủ quên thì cái ông thầy tướng số ngồi kế bên vẫn tiếp tục uống thì ông mới phát hiện ra một chuyện ông này ông Ông ty phú này có cái tướng lạ đó là tướng quy tức. Ừ. Tướng quy tức. Quy tức tức là cái tướng rùa thờ. Có nghĩa là ông nằm ngủ rất là say. Ngủ say nhưng mà đặc biệt á ừ ngay cả lá nó rụng trên người ông cũng không hay. Nhưng mà đặc biệt á là cái bụng của ông cái mũi của ông nó không có phập phồng mà cái bụng ông nó không có lên xuống. Ông ngủ như nằm ngủ như là một xác chết không ngáy. Cái không ngáy này không có gì lạ. Nhưng mà đặc biệt á là cái lỗ mũi ông không có phập phồng mà cái bụng ông cũng không có lên xuống mà ông ngủ rất là say. Lá rụng trên người ồ cũng không biết. Có nghĩa là ông ngủ say mà ông là cái hơi thở ông nó kính đáo như vậy thì đó theo trong cái tướng số tàu đó cũng là một cái tướng quý. Thì trong trường hợp đó người ta gọi là trong trọc có thanh là trong bên trong cái tướng xấu nó có cái tướng tốt. Rồi còn có trường hợp là trong tướng tốt nó có cái tướng xấu. Thì trong buổi giảng chiều nay tôi nói một loạt chuyện tào lao cho bà con nghe để chi? Để mà tôi thu gọn cái nội dung 32 tướng tốt có nghĩa là cái tướng tốt hay là tướng xấu là nó một phần là nó do cái tiền nghiệp và nó chỉ là cái biểu hiện thôi. Á nó biểu hiện thôi. Bây giờ tôi người đang nói chuyện với quý vị đây tôi rất là nghèo. Bây giờ tôi nghe người tôi nghe ai nói tôi đọc sách tôi thấy cái tướng gì đó nó giàu. Thế là tôi đi giải phầu thăm mỷ thì tôi cũng không có vì vậy mà tôi giàu được nha. Nhớ cái đó nhớ cái đó. Chỉ có cái trường hợp này tôi mở ngoặc nói riêng và nói nhỏ thôi chứ không nói lớn cho mọi người nghe. Trừ trường hợp đặc biệt là mình là nữ giới mà có một nút ruồi nó nằm ở chỗ kỳ quá à nhìn dễ hiểu lắm là mình ăn là bị dính thí dụ như vậy dính dính mép ví dụ vậy thì trường hợp nó bắt buộc là mình là mình có thể mình là người Phật tử nhưng mà mình cũng có thể mình lén lén mình đi cắt bỏ đi để nó kỳ, nó dính ra cái mép thí dụ như vậy chứ còn ngoài ra đó nếu mà đi giải phầu thăm mỷ chỉ với mục đích đi tìm cái đẹp á thì theo tôi là không cần thiết ừ vì sao là vì cái quan trọng nhất là nó phải đẹp Trong tâm hồn nếu đời này mà mình xấu là chẳng qua do cái tiền nghiệp thôi thì bây giờ mình vun sới cái thiện nghiệp vun

sớm cái thiện nghiệp để đời sau nó khá hơn nhưng mà không phải để đời sao sanh ra nó đẹp mà cái đẹp nó chỉ là phân bố của chuồng bò thôi. Minh hành thiện là vì mục đích giải thoát hành thiện là để trao đổi cái đức tánh để hàm dưỡng tâm tư hàm dưỡng đạo đức. Còn chị mình đẹp nó là cái lẽ thôi. Đó là mấy đồng xu lẽ thôi. Nhớ nha. Ừ. Giống như mình nuôi bò thì để mình lấy da, lấy thịt, lấy sữa chứ không phải nuôi bò để lấy cái phân nha. nói như vậy cho nên á là trong kinh cũng nhìn nhận là có những trường hợp Đức Phật nói về cái tướng số ngài nói một cách rất là trang trọng thí dụ như ngài nói về 32 tướng thì ngài có xác nhận rằng ở Như Lai 32 cái tướng này nè là có là do tiền nghiệp rồi chưa hết chính ngài cũng xác nhận rằng trước cái đêm thành đạo ngài cũng có nằm thấy năm cái điềm đại mộng biết trong r còn nhớ không ta năm điềm đại mộng tức là lúc đó ngài còn bò tát chứ còn A La Hán thì không có nằm chiêm bao nhớ nha. A La Hán không có chiêm bao. Mà cái đêm trước khi thành đạo nằm mơ ngài thấy một á là ngài thấy cái chân của ngài đó ngài thấy rằng á từ ở dưới bàn chân á có một bầy dòi mà nó bò bầy dò bầy dò trắng bò lúc nhúc lúc nhúc nó bò lên tới đầu gối rồi nó bò trở xuống rồi ngài nằm mơ ngài thấy đó là ngài nằm ngài thấy cái thanh người ngài nó to một cách bất thường cái đầu kê trên núi mà hai tay hai chân là thông xuống biệt th xuống biển rồi ngài nằm mơ ngài thấy từ rúng của ngài nó có một cái cọng cỏ tranh nó mọc xuyên thẳng lên trời xanh xanh đến mức đến mức nhìn mức mắt từ rúng cọng cỏ mà nó mọc xuyên thẳng lên bầu trời thăm thăm rồi nó mất mất hút không thấy cái đọt của nó rồi ngài nhìn ngài thấy ngài đi kinh hành trên một cái ngọn núi mà toàn là phân người nó lạ như vậy đó là một cái chuyện không bao giờ chưa bao giờ xảy ra trong đời của ngài bởi vì ngài là hoàng tử một đồng phân người đó ngài cũng không có dịp nhìn thấy mà Làm gì có cái chuyện mà nguyên một cái núi nguyên một ngọn núi đồ xô như vậy đó mà toàn là phân người không thì ngài thấy ngài đi trên đó mà cái chân ngài không có dính đặc biệt như vậy. Rồi ngài thấy á là có một có từ bốn hướng có bốn cái bầy chim xanh, vàng, đỏ, trắng nó bay về trước mặt ngài và nó

biến thành màu trắng hết á. Biến thành màu trắng hết. Thì khi mà ngài nằm mơ ngài thấy như vậy thì buổi sáng suy nghĩ thì nó nếu ngày xưa ta ở hoàng cung thì ta sẽ nói với vua cha rồi vua cha sẽ cho mời mấy cái thầy chim mộng á tới để mà họ giải thích. Nhưng bây giờ giữa rừng mình á thì mình mình là người không có mộng寐, không có suy nghĩ vẫn vợ mà lại nằm thấy cái này. Có lẽ đây là cái điềm báo gì đây thì ngài ngồi ngài mới suy nghĩ thì ngài nghĩ không ra nhưng mà ngài nghĩ rằng đây là bốn cái điềm mà bảo trước là ngài sẽ thành Phật. Ừ nhớ nha. Lúc đó ngài nghĩ mà ngài không có giải đáp được nhưng mà ngài nghĩ tin rằng đây là bốn cái điềm báo là cái lý tưởng cái chí nguyện mà thành Phật của ta đó là chắc chắn. sẽ thành. Còn cái ý nghĩa thật sự của năm điều đại mộng thì ngài không hiểu. Khi mà ngài thành Phật rồi đó ngài kể là chuyện chuyện năm điều đại mộng đó và ngài giải thích đó là năm cái điềm báo. Năm cái điềm báo tiếng Pali gọi là búp tác ni m tá tức là cái điềm báo. Thì ngài giải thích rằng á thấy cái đi kinh hành trên một cái núi phân người nhưng mà không có dính chân. Thì cái điềm báo sau này khi mà ngài thành Phật rồi đó tức là nửa quãng đời sau của ngài đó từ năm 35 tuổi trở đi đó thì ngài sẽ nhận được vô số cái sự lễ bái cúng dường của chư thiên nhân loại trong vô lượng vũ trụ. Nhưng mà lòng ngài thì không hề mãi mãi dính mắt rung động giống như điên cái đồng phân người mà không có dính vậy. Đó cái điềm báo là ngài sẽ nhận được vô số cái sự lễ bái cúng dường mà tâm thì tuyệt đối vô nhiễm. Thứ hai là ngài thấy có một cái cọng rúng nó mọc có một cái cọng cỏ trắng nó mọc từ rúng lên trên trời thăm. Đó là cái điềm báo sau này là cái con đường tu hành ngài nó sẽ là cái con đường trung đạo nằm giữa lợi dưỡng và khổ hạnh nằm giữa tất cả mọi cực đoan của thế gian không mắc vào thường kiến đoạn kiến không mắc vào lợi dưỡng không mắc vào khổ hạnh ừ không có mắc vào đời sống thế tục cũng không có mắc vào cái đời sống xuất gia nghĩa là vượt thoát mọi cái cái giới tuyến mọi cái cực đoan rồi ngài thấy rằng có bốn cái bầy chim bốn màu xanh, vàng, đỏ trắng từ bốn phương bay về và biến thành màu trắng hết trước mặt ngài. Thì đó là cái điềm báo sau này á là người trong thiên hạ từ nhiều quốc gia, nhiều dòng giống chủng tộc giai cấp xã hội á sẽ đến quy ngưỡng với ngài và trở thành con một nhà. Đều đều đều nằm ở trong cái tứ chúng của ngài hết. Tỳ kheo đều giống nhau hết. Ông nói người xứ nào không cần biết nói tiếng gì kệ ở không cần biết. Nhưng mà chỉ biết hễ là xuất gia thì là tỳ kheo giống nhau. Quy y tam bảo thì là cư sĩ giống nhau à chứ không có cái vụ mà năm giới mà của thằng cha Lào khác năm giới của thằng cha Do Thái là không có năm giới là phải giống nhau. Đây. Rồi đó là tiếp theo ngài thấy ngài giải thích á là lúc bây giờ ngài thấy đó là cái

thân tướng to lớn vị thương đầu kê lên núi hai tay hai chân thông xuống biển có nghĩa là sau ngày này ngài sẽ trở thành một bậc đại giác không cái gì ngài không biết không nơi chốn nào mà ngài không thể đặt chân tới và không có cái hạng người nào mà ngài không thể tiếp xúc ừ đại khái như vậy và ngài thấy có một bầy dòi mà nó bò lúc một bầy dòi trắng mà nó bò lút chút từ dưới bàn chân và đầu gối là cái điềm báo sau này ngài sẽ có một cái hội chúng cư sĩ áo trắng tức là xe tá vat thá xấp thá gọi là bạch y cư sĩ tức những cư sĩ tuy là tục gia nhưng tu hành như hàng xuất gia. Đây là một bộ phận rất là quan trọng. Và hôm nay tôi muốn nói một câu mà rất nhiều người hiểu lầm là tôi đang gọi là khơi mào cho một cái cuộc phản động tôn giáo. Không phải tại sao Đức Phật ngài có hẳn một cái giấc mơ cho cái cái nhóm người này? Bởi vì chúng ta phải biết rằng có những cái trường hợp mà cái sự có mặt của hàng xuất gia nó không có tiện. À mà trong khi Phật pháp á là cái suối nguồn tâm tâm linh cho vô lượng chúng sanh hữu duyên mà trong khi đó có những cái tình huống có những cái hoàn cảnh đặc biệt không thể cho hàng xuất gia có mặt thì lúc đó đó cái lực lượng cư sĩ tuyệt đối là đặc dụng và quan trọng vô cùng. Đây cho nên á đừng có nghĩ rằng tôi có vợ có chồng có con có cái tôi là cư sĩ tôi có cha mẹ phải lo tôi có nhiều chuyện phải làm cho nên tôi có quyền đốt nét giáo lý tôi có quyền hành trì cái kiểu ầu ơ ví dầu thì xin thưa rằng đó là suy nghĩ của người thiếu duyên kém phước nha. Chứ còn phải nói rằng chính Đức Phật xác nhận rằng cái lực lượng cư sĩ áo trắng tức là cư sĩ mà tu học ngon lành thì đó là một lực lượng phải nói là tuyệt đối gọi là đặc dụng và quan trọng cho cái sự tồn vong của chánh pháp nha. Nhớ cái lực lượng này quan trọng kinh khủng lắm. Cho nên á là mình nói như vậy không có nghĩa là những người trong rum này là quan trọng bởi vì có chắc là quý vị dù tư cách để quý vị dựng vô trong cái đám cư bạch y cư sĩ hay không? Đây cái chuyện đó tôi không có sure nha. Nhưng mà tôi chỉ nhắc cho nhớ là đừng có bao giờ tưởng mình là cư sĩ rồi mình có quyền đốt giáo lý và gọi là chềnh măn để người trong hành trì nha. Đó là cái là bậy. Bây giờ đó là tự mình tước quyền công dân, tự mình từ chối quốc tịch, tự mình coi như là lia bỏ cái quyền gọi là tiếp nhận di sản từ ông cha nha. Đó cho nên đó là là tôi nói về 5 điềm đại mộng nha. Thì Như vậy thì về tướng số, về chiêm mộng á mình nhắm mắt nhắm mũi ha mà mình bài bác thì đó là một đoạt mình tránh mà nhắm mắt nhắm mũi vui đầu ở trong đó ăn rồi là cứ là chiêm bao thấy cái gì thấy cái gì rồi đem ra bàn như là dân chơi số đề lại cũng là chuyện không nên, ăn rồi mà cứ vui đầu vô trong mấy cái thăm mỹ viện nay cắt cái này mai xẻo cái kia bơm cái này bót cái nọ thì không được mà hãy nhớ rằng đẹp từ trong tâm hồn đẹp ra thì từ đó nhiều khi cái đẹp ngấm á cái đẹp nội tại nó hơn cả cái đẹp ngoại diện nhớ nha. Rồi và nói như vậy thì khi mà nói về đại nhân tướng Đức Phật một lần nữa khẳng định cái gọi là tinh thần nghiệp lý có nghĩa là ở nơi đâu và lúc nào thì hành thiện lánh ác vẫn tuyệt đối là cái con đường phải đi cho cái người hành đạo ở đời. Thì Bồ Tát quý Pá Si nói riêng và tất cả bồ tát trong Ba đời mười phương đều phải giống nhau ở chỗ là trước hết với đại trí thấy được mặt trái của cuộc sanh tử mà nhằm chán muốn xuất ly. Thứ hai với đại bi không muốn qua bên kia bờ giải thoát một mình, không muốn lợi một mình qua biển khổ mà muốn đóng một chiếc tàu tổ sư bồ đề thật là lớn để mà chuyên chở thêm nhiều người khác. Hai cái này cộng lại đại trí và đại bi làm nên cái đại dũng để ngài can đảm dần bước trên đường sanh tử vô số kiếp và cuối cùng hoàn tất đại nguyện thành Phật trở thành thiên nhân chí đạo sư tướng sanh tự phụ và lúc đó ngài có đủ 32 đại nhân tướng thì 32 đại nhân tướng này có được từ cái đại trí đại bi và đại dũng đó chứ không phải là ngài kể cho mình nghe mấy tướng này để mình trở thành thầy bói là trót quớt nha. Ừ thì ở đây á thì trong cái đây chỉ kể thôi. Còn ở trong cái tướng kinh mà chúng ta sẽ học nay mai Thì trong đó có nói rõ tướng nào là do cái tiền nghiệp nào. Và với cái tướng đó đó cái tướng đó là cái điềm báo cho biết cái người sở hữu cái hảo tướng đó đó thì ngay đời hiện tại được cái gì? Nhớ nha. Thì Bồ Tát quý bác sĩ cũng có được những tướng đẹp này. Thì sau khi mà Bồ Tát là là là quý bác sĩ là sinh ra ngài có một cái chuyện rất là lạ đó là do cái tiền nghiệp xưa. Mà ngài có một cái hảo tướng rất là đặc biệt. Ngài có một cái khả năng rất là đặc biệt. Đó là cái cặp mắt của ngài có thể nhìn hàng nhìn cả chục cây số. Nhìn cả chục cây số mà coi như là ngày hay đêm giống nhau. Có nghĩa là nhìn tin tưởng mọi sự mọi sự diễn ra trong tầm cả chục cây số. Trong đây gọi là một do tuần đó. Ừ một do tuần đó tức là mình đổi ra là khoảng một chục cây số là đêm hay ngày là ngài nhìn thấy xuyên suốt và từ hồi bé ngài có cái khả năng rất là lạ. Đó là nhỏ thôi. Lúc còn đang bông miển là biết nói chút ít, biết nghe chút ít thì ngài có thể đánh giá vấn đề được. Thí dụ như ngài nghe kiện tụng vua cha để ngài ngồi trên đùi á, vua căng lắm thì lúc

đang xử mấy cái vụ án vụ kiện thì vua để trên đùi đó. Mà có những cái chỗ mà vua cha mà hơi bối rối, hơi phân vân thì ngài xử luôn. Trong trường hợp này thằng Tèo phải trả cho thằng Tý bao nhiêu. Mà thằng Tý á thì phải làm gì với thằng Tèo? Ngài ngồi trên mình vua ngài xử luôn. Người đặc biệt như vậy. Từ nhỏ là ngài đã có đặc biệt đó. Và cũng như Bồ Tát Thích Ca Mâu Ni đó là ngài được vua cha tạo cho vô số điều kiện để mà hưởng dục. Vì vua cha đó là được người ta báo mây ông thầy tướng số bảo là cái con người này nè nếu mà ở ngoài đời làm chuyển lương thánh vương mà nếu đi tu á sẽ trở thành Phật. Mà vua cha này không muốn ngài đi tu cho nên vua cha tìm mọi cách để ràng buộc ngài nhưng cái chuyện đó không bao giờ có thể mà thành tựu được. Vì sao? Là vì cái bản nguyện tăng hoài của ngài đó đã thành Phật tế độ chúng sinh mà. Cho nên ở đây tôi chỉ kể tóm tắt là thời đó chúng sanh sống rất là lâu lâu ghê lắm ha. Cho nên nó đến khi mà được mấy ngàn tuổi trưởng thành rồi đó thì ngài cũng y như Bồ Tát Thích Ca đó là cũng đi xin phép của cha đi dạo bên ngoài thành một cái nơi chốn mà lâu nay là vua cha không muốn ngài nhìn thấy nhưng mà đến cấm mà nó cấm hoài hay sao cuối cùng phải cho ngài đi. Thì lúc bấy giờ đó các cái vị Phạm Thiên cõi tịnh cư xất thava nhớ nha. Nhìn thấy và suy nghĩ thế này. Nhìn thấy và suy nghĩ suy nghĩ rằng đó là suy nghĩ thấy rằng là cái Bồ Tát này nè, cái vị hoàng tử vừa đang ngồi xe đi này nè ổng Nay mai ổng còn hơn mình là gấp tỷ lần trí tuệ của ổng, cái đức hạnh của ổng. Nhưng mà ngay bây giờ ổng giống như một con voi trong đây gọi là băng k ô giống như con voi mà đang lún sình tạm thời. Cái vị hoàng tử này bây giờ đang đắm mê trong năm dục. Bây giờ mình hãy giúp cho ngài gọi là giúp sát tức là satin á satin á mình sẽ giúp cho ngài có lại được cái chánh niệm giúp cho ngài có được chánh niệm để ngài nhớ lại cái chuyện mà ngài phải làm chứ còn để ngài vui chơi lâu quá rồi cũng lỡ duyên hết cho nên họ mới là dùng cái thần thông họ mới hiện xuống cho ngài thấy bốn cái cảnh

đó là ở đây tôi kể vắn tắt chứ còn thật ra đó là mỗi một cảnh vậy ngài thấy xong người về mấy ngàn năm sau ngài mới đi chơi lần nữa ngài thấy thêm cảnh nữa nha còn ở đây thì tôi chỉ kể vắn tắt kể chung thôi ừ có nghĩa là ngài ngài thấy bốn cái cảnh là một cái xác chết một người già lụm cùm, một người bệnh đau đớn hoạn hoại và một ông thầy tu mặt mày sáng rỡ lục căn thanh tịnh. Đây thì ngài mới hỏi cái ông mà đánh xe đó Bồ Tát Quý Bim mới hỏi ông đánh xe hỏi cái ô cái cái người này sao nằm yên mà lạnh ngắt mà nhìn thấy ớn quá vậy nè. Thì ông kia nói cái đó là hết người rồi bây giờ nó qua tới xác người rồi ông đó chết rồi. Ông nó bây giờ là không có xử lý ổng là coi như ổng thú lên đó là cái chết. Thì ngài hỏi vậy chứ một mình ổng chết thôi hay là mai mốt ai cũng vậy hay có giống ai có ai giống ổng hay không thì ông với cái với cái sự tác động của Phạm Thiên nha, Phạm Thiên cõi Tịnh Cư đó các vị thánh bắt lại đó với cái sự với cái thần thông tác động với cái vị này cho nên hôm đó cái ông đánh xe ô mất cái giống gì mà ông nói tôi nói lưu lút mà rút ổng rút luôn ổng nói như pháp sư vậy đó ổng nói không trót sinh ra trên đời thì ai cũng có phải một lần xui tay nhắm mắt sang hèn ngu trí nam nữ gì rồi cũng phải có lúc ra đi con đây và ngày cuối cùng cũng phải đi như là cái xác này cũng có một lúc mình nằm đây cứng đờ lạnh ngắt ai muốn làm gì thì làm chiền xào nấu nướng ra sao cũng được mà hồi còn sống mà thì chỉ cần ta phết một cái bãi nước bọt là mình tự ái người ta tát mình một cái là mình muốn giết cả họ người ta nhưng mà mai này khi mà nằm cứng đờ lạnh ngắt thì ai muốn làm gì thì làm, chà đạp dầy xéo chiền xào nấu nướng hoàn toàn không ý kiến không phản ứng ngài nghe ngài nản quá rồi tới lúc ngài gặp cái người già thì cái thằng cha đánh xe cũng nói như vậy Phạm Thiên khiến mà chả lưu loát bất ngờ thì chá cũng nói rằng á là ai rồi cũng có đến lúc gọi là lưng còng gối mỏi da má hóp da nhăn da mồi tóc bạc trên nói dưới không nghe đâu muốn đi mà chân không thêm bước ổng làm cho ổng mất ngài nản quá rồi tới lúc mà ngài gặp cái cha bị bệnh thì ổng cũng phan y chang vậy ổng nói là con người như một chiếc xe đó. Cái có nghĩa là xe chạy hồi mới thì nó còn sung mãn là bộ phận bộ phụ tùng linh kiện rồi coi như cái nào cũng ngon lành nhưng mà nó chạy thời gian thì nó bệ rạt nó xúc sỏ coi như long ốc lỏng đinh thì con người cũng sẽ có một lúc coi như lục phủ ngũ tạng phản bội chủ nhân của nó ăn vô không thêm tiêu đòi ỏi ra mất thì mờ gan không làm việc phổi thận không thêm work bồ tát nghe chán rồi cuối cùng bồ tát gặp ông ông thầy tu mặt mày sáng rỡ thì ông thầy tu, ngài hỏi còn cái thằng cha này là sao thì ông đánh xe ổng làm luôn ổng nói ông này là ổng hiểu hết ổng chán hết ba cái chuyện kia ổng từng thấy cảnh sanh cảnh già đau chết ổng nản bây giờ ổng bỏ hết đi tu ổng cầu công đức để mà kiếp sau ổng khá hơn thì bồ tát nghe vậy bồ tát nói đi theo cha này có lý thể là ngài

mới nói với cái ông đánh xe là hãy đi về đi ta không muốn về nữa thì ngài ở đó ngài đi xuất gia và chúng ta thấy thấy rằng á là sau đó ngài thành Phật, ngài thành Phật. Nhưng mà cái vấn đề nằm ở đây là rất nhiều người biết là ngài đi xuất gia thì họ cũng được xuất gia theo. Nhưng mà cái đây nó có một chuyện quan trọng đó là ngài đã đắc quả như thế nào. Thì trong đây có nói rõ là khi mà ngài ngồi quán chiếu, ngài ngồi quán chiếu ngài thấy rằng á là sống lâu quá sức rồi cũng phải chết. Có mặt ở đời thì phải có chuyện buồn, chuyện vui, vui ít buồn. buồn nhiều sợ hãi lo toan đủ thứ à mà tất cả những cái khổ tâm khổ thân đó ở đâu nó ra à ngài ngồi suy nghĩ trước hết ngài suy nghĩ như vậy bao nhiêu tiếng khổ thân thân của tâm đâu có ra thì ngài suy nghĩ ngài lúc đó là coi như cái ba la mật nó chín mùi nó đã đến lúc nó trở rồi ngài suy nghĩ rất là ngoạn mục còn cái thứ như mình ở trong rum n với những cái đầu bư như mình bây giờ mình khó tin đó mình nghĩ ủa tại sao mà ngài hay vậy ta tại sao mà ngài nghĩ được cái đó ta nhưng mà lý do là tại để mình tu chưa được bằng cái móng chân của ngài làm sao mình nghĩ ra như ngài được nha. Ủ. Thì ngài ngồi nghĩ bao nhiêu cái gọi là phức tạp, rắc rối, đau đớn, oan khiên cuộc đời này. Bao nhiêu cái máu lệ nhân gian nó đi ra từ đâu? À từ cái lúc lọt lòng mẹ. Không có lọt lòng mẹ thì làm gì mà coi như là có mấy cái đó. Đã sanh ra đời là một cái tâm làm cái tâm bìa bán cho bao nhiêu thứ nó nhắm vào. Mà ai biểu mình sanh ra mình chỉ để làm bìa à để làm bìa bán. Thì ngài mới suy nghĩ thêm đó ngài mới suy nghĩ thêm cứ suy nghĩ rồi cái sanh này từ đâu nó ra từ đâu nó ra thì ngài mới suy nghĩ thêm là nói là do chắc chắn là nó do cái tiền nghiệp này, phải ghi thôi, mọi đau khổ ở đời do cái sự chào đời mà có, do sự chào đời mà có mọi cái đau khổ đời là do sự chào đời mà có Sự mà chào đời đó là do tiền nghiệp (nghiệp hữu mà có). Ngài thấy thêm là cái nghiệp hữu đó đó là do sự chấp thủ tức tham ái và tà kiến mà có, mà tham ái tà kiến tức là bốn thủ. Mà tham ái Và tà kiến á là do cảm thọ mà có. Ủ. Cảm thọ là do sự tiếp xúc của sáu căn mà có. Cái sự tiếp xúc ấy là do sự có mặt của sáu căn mà có mà sáu căn á là nó do à cái tâm gì ta? Tâm đầu thai mà có tâm đầu thai ấy á do gì ta? do nghiệp thiện ác mà có mà cái nghiệp thiện ác đó mà cái nghiệp thiện ác đó nó do vô minh do vô minh mà có, muốn thoát khổ lại đầu tư khổ, định nghĩa Vô Minh đó nhớ nha. Rồi bây giờ á diệt cái vô minh thì cái nghiệp thiện ác không còn nữa, mà không nghiệp thiện ác thì không còn tâm đầu thai ba cõi. Không có cái tâm mà đầu thai thì không có danh sắc đầu đời mà không có cái danh sắc đầu đời á thì không có sáu căn. À mà không có sáu căn thì không có sáu xúc mà không sáu xúc thì không có sáu thọ. Mà không có sáu thọ đó thì không có sáu ái. Mà không có sáu ái đó thì không có tứ thủ. Tứ thủ, tức tham ái và tà kiến ở mức độ mãnh liệt phải không? Rồi không có cái tứ thủ á thì không có cái nghiệp thiện ác. Nó quay trở lại nha. Nó quay trở lại. Nó quay trở lại không có nghiệp thiện ác mà không có cái nghiệp thiện ác á thì không có tái sanh. mà không có cái sự sanh ra đó thì làm gì có già, bệnh, chết, sầu, khổ, đau đớn. À nhớ nha. Cái này là cái này là tôi diễn dịch 12 duyên khởi cho cái người dốt đặc cán cuốc không biết một cái gì hết nha. Cho nên cái kẻ nào mà đem cái lẫn kính a tỳ đàm chuyên nghiệp mà nghe cái này thì rất là nhột nhột là bởi vì thấy sao thẳng cha giảng nghe nó đơn giản quá mà đây là cái này là cho đại chúng nha, đại chúng nó giảng như vậy có nghĩa là. ừ quên triết học Phật giáo by toại khanh nha, đọc giùm đọc phần duyên khởi nhớ giùm cái đó ở trong cái quyển kinh học Phật giáo của chúng tôi cái người đang nói chuyện đây hôm nay thêm bán sách thêm chap nữa. Ủ bán sách thêm chap nữa.

Nói đùa thôi. Nói đùa thôi. Bữa nay nói luôn có rất nhiều vị in sách ấn tống mà tại sao tôi không ấn tống? Là vì người ta có chùa, người ta có đệ tử, người ta là trụ trì nha. Còn tôi không xin, không kêu gọi, không quyên góp nha. Tôi sống bằng cái nghề bán sách. nha. Cho nên á là làm ơn đừng có mà nói nhảm nói cuội tội nghiệp tôi nha. Còn nếu mà quý vị mà coi như quý vị 1 tháng mà quý vị cho tôi một số rõ ràng đó hả thì coi như tôi hứa sách tôi không có bán. Chứ đừng có ngồi mà nói ác đọc mồm đọc miệng là tội người ta nha. Ủ. Cứ toàn nói dóc không. Bữa nay tôi nói luôn từ cái ngày tôi bệnh bao nhiêu huynh đệ trong nhà tôi năm vị trụ trì không cho tôi một cắc. Trong lớp học này chỉ có hai người cho tôi tiền thôi mà số tiền đó không quá 400 đồng. Quý vị nghe chưa? Nguyên một cái rum giảng hai năm mấy bệnh tiểu ra máu mà chỉ có hai người cho tiền mà chưa cho chưa quá 400 đồng. Còn năm vị trụ trì trong nhà ruột thịt máu mủ cùng cha cùng mẹ không cho một trắc không có gọi phone luôn. Ủ cho nên á là bữa nay cho tôi rút ruột tôi muối mặt nói ra một sự thật khó nghe và Hứa không nói nữa nha. Ok. Đó là lý do tại sao mà tôi phải bán sách mà sống. Mai này tôi chết nhớ đừng có làm tháp tôi hận lắm nha. Sống không cho cơm mà chết đi làm tháp rồi. Ok.

Thì khi mà ngài quán xét 12 duyên khổ như vậy đó thì ngài thấy ra mấy điều. Vạn hữu do duyên mà có rồi cũng do duyên mà mất đi. Đó. Từ đây cũng thấy ra tứ đế rõ ràng hơn bao giờ. Thấy rằng mọi hiện hữu đều là khổ, nằm trong ba khổ, gọi chung là khổ đế. Thấy rằng Niềm đam mê nào cũng là đam mê trong khổ đế. Và cái niềm đam mê đó chính là tập đế. Dựa tập đế. Thích cái khổ đang có để tạo ra cái khổ đế. sẽ có thích cái khổ đế đang có ha. Rồi tiếp theo thấy rằng phải chấm dứt à tập đế mới hết khổ. Đó là thấy được diệt đế. Thấy rằng phải tu tập con đường nào đi ngược lại tập đế thì mới diệt được tập đế và chúng được diệt đế. À đó là thấy rõ về đạo đế chừng đó Bồ Tát vì pas lập tức thành Phật. Nghe kịp chưa? Alo. Các vị có nghe không?

Tức là bữa nay tôi giảng về 12 viên khởi giảng về bốn đế mà coi như giảng cho cái một cái đầu bu không biết cái gì hết. Ngu như con vịt cũng có thể nghe hiểu nha. Ừ. Có nghĩa là lúc đó Bồ Tát thấy cái gì? Khi mà quán chiếu 12 duyên khởi Bồ Tát thấy như vậy thấy rằng mọi hiện hữu là khổ đế. Là vì sao? là vì mọi hiện hữu đều nằm trong ba khổ. Thứ hai, Bồ Tát thấy rằng nếu mà mọi hiện hữu đều nằm trong ba khổ nên mới gọi là khổ đế. Thì cái niềm đam mê nào cũng là đam mê trong cái khổ, tức là yêu mê cái mà nó đẩy dọa làm tan nát cái lòng trần của mình. Nghe chưa? Thì chính cái niềm đam mê trong khổ đế nó là tập đế vậy nha. Mà bây giờ muốn hết khổ thì phải chấm dứt tập đế. Như vậy là cái lòng đang hướng tới diệt đế. Khi mà ngài hiểu như vậy hiểu rằng à muốn hết khổ thì phải mất cái tập. Như vậy thì cái mất cái tập này chính là diệt đó. Mà muốn được cái diệt đế này á thì phải đi cái con đường nào ta? Đi cái con đường nào mà nó hết tập ta? À đi con đường ngược lại với tập. À cái con đường mà ngược lại với tập đế chính là Đạo đế con đường ấy chính là tam học rồi bát chánh đạo. Nghe kịp chưa?

Chứ còn khơi khơi mà cứ cứ cứ giảng như con kết cứ nói đạo đế là Bát Chánh đạo không có được mà phải nói rõ là thấy rằng cái con đường nào mà để hết tập đó là con đường đi ngược lại nhớ nha. Con đường đi ngược lại tập đế mà bây giờ giờ làm sao cho ngược đây ta? À hồi đó bây giờ muốn ăn cái gì thì ăn. Đúng không? Không. Bây giờ không. Bây giờ không có muốn ăn cái gì ăn cái đó nữa. Hồi đó muốn nhìn cái gì thì nhìn, muốn nghe cái gì thì nghe phải không ta? Ờ đúng. Bây giờ không, bây giờ không có muốn không có chạy theo con mắt, không có chạy theo lỗ tai nữa, không có chạy theo cái mũi, không có chạy theo cái dụ khí của cái lưỡi nữa thì đi ngược lại cái đó. Đó chính là bát chánh đạo. Nghe kịp chưa? Ừ thì thấy như vậy được gọi là hiểu về đạo đế vậy nha. Chứ còn cái mở miệng ra cái đạo đế là bát chánh đạo nói như nói như con vẹt mà mình phải hiểu đó là Ngược lại, đạo đế chính là ngược lại, sống ngược lại, hiểu ngược lại, hành động ngược lại với tập đế. Đây chính là lý do mà khi thành Phật thì vị nào cũng có suy nghĩ thế này. Pháp ta chứng ngộ là thâm sâu khó thấy, đi ngược dòng đời. Và tại sao ngược? Bởi vì thẳng nào trong đời này cũng chạy theo con mắt, mũi, lỗ tai, lưỡi. Mà cái đạo mà đạo đi ngược lại nghĩ là không có chạy theo con mắt nữa. Con mắt nó xúi. Nhìn cái này nè. Cái kia nó không không có nhìn nữa. Lỗ tai nó kiếm cái này kiếm cái kia để nó nghe nó không không có nghe lỗ tai nữa. Đó như vậy đi ngược lại như vậy. Rồi cái tâm ý nó kêu thích cái này thích cái kia nó không thích nữa. Đưa nào cũng vô thường hết. Đó là cái nào vô thường là cái nó bất toàn bất trắc mà hể bất toàn bất trắc vô thường thì dứt khoát cái đó không có điểm tựa cho một cái tôi và của tôi. Đó là vô ngã nha.

Khi mà thấy bạn ảnh hưởng là vô ngã vô thường thì tự nhiên còn cái chỗ nào để mà thương thích ghét sợ. Đó chính là giải thoát. Giải thoát ở đây không có nghĩa là đạt tới cái gì cao siêu mà giải thoát ở đây là cái xiềng ngay tại chỗ này nè cái xiềng nó bị gãy ra cái dây trói nó bị đứt rời ra giải thoát là như vậy đó nha. Giải thoát là nó rời ra cái dây xiềng nó bị gãy ra nó bị xức ra đó rồi cái dây trói nó bị đứt ra nó bị rời ra nó bị lìa ra đó gọi là giải thoát đấy nhớ cái chỗ đó ha a Rồi đó là tôi giảng một cái vèo là hết gì ta? Hết cái gì ta? Hết cái gì? Hết là 32 đã nhân tướng hết luôn 12 nhân khởi đã diệt.

Nó quá gọn à mà nếu mà mình có một cái lớp mà tôi nhìn thấy cái mặt quý vị tôi giảng khác bởi tôi biết quý vị có ngủ hay không, quý vị có hiểu hay không. Còn tôi giảng cái kiểu này á là anh đầu sông em cuối sông kiểu này là tôi không biết là tôi có nên bỏ cái công ra để mà cho mấy người này là tôi hiểu sâu hơn, hiểu rộng hơn hay không cho nên nhiều như nó đủ rồi nha. Chứ nếu bà con mà có điều kiện đó hẹn nhau đi quý vị đến chỗ tôi hay là tôi đến chỗ quý vị chắc chắn chúng ta sẽ có một cái lớp học trong vòng 1 tháng hoặc là 3 tháng tôi nghĩ là 3 tháng tốt hơn gọi là vui đầu học và duyên khởi vui đầu 3 tháng họ duyên khởi mà mình phải có chương trình rõ ràng có nghĩa là nếu

một ngày mà mình chỉ ăn buổi trưa không, quý vị không ăn buổi chiều thì vậy buổi chiều mình rảnh Thứ hai là nấu ăn như thế nào đó mà để cho không có mất thời giờ nấu ăn. Ăn như thế nào mà cứ là chuẩn bị bỏ trong tủ đông lạnh cái tới giờ móc ra hâm móc ra hâm mà học suốt 3 tháng như vậy. Quý vị tới chỗ tôi bất tiện thì tôi sẽ tới chỗ quý vị trong thời gian 3 tháng nha. Chứ còn mà mà giảng không thấy mặt á thì nó nản lắm. Ờ tôi không biết có bao giờ quý vị đứng lớp giảng chưa? Đứng lớp giảng ai cái gì chờ dạy người ta chơi guitar, dạy người ta nấu ăn, dạy người ta chưng hoa, dạy người ta toán lý hóa ngoại ngữ chưa? Dạy online các vị mới thấy là mình không thấy mặt người học nó kỳ dữ lắm mình không biết nó mở máy đó nó ngủ đó hay nó đang đánh bài tứ sắc tiến lên tú lơ khơ ai biết ừ đó cho nên á là là là kẹt nha kẹt lắm cho nên bây giờ một là tôi đến chỗ quý vị hai là quý vị đến chỗ của tôi nhưng mà dứt khoát là mình phải tính thời gian như thế nào mà coi như là 3 tháng hoặc là 1 tháng mà xuyên suốt không có cái chuyện mà coi như là nấu nướng nhiều đại khái như vậy ít mất thời gian thì trong dòng duyên khởi đó là phải học 1 tháng tối thiểu giáo lý khởi học 1 tháng còn giáo lý duyên khởi mà giảng cái kiểu này á thì nó giống như là là là cưỡi ngựa xem hoa vậy đó tức là không kịp thấy gì hết à tiếp theo là sau khi mà ngài thành Phật rồi đó ha thì sau khi mà thành Phật á thì chư Phật Ba đời đều dành ra bảy tuần lễ không ăn uống. Bài tiết để suy tư về chánh pháp. Nhớ nha. Cái đó quan trọng lắm nha. Suy tư về chánh pháp. Trong đây có ghi rõ thế này nè ha. Có nghĩa là sau khi thành Phật rồi đó thì cái tuần lễ đầu tiên ha tuần lễ đầu tiên á là ngồi dưới cái gốc cây mình vừa thành đạo, sau đó đi kinh hành một tuần lễ liên tục khiếp chưa? Đứng yên trước cây bồ đề suy tưởng. một tuần đó năm tuần lễ còn lại là ngồi. Như vậy thì bảy tuần á là ngài đi một tuần, ngài đi một tuần, ngài đứng yên một tuần. Còn năm tuần kia thì ngồi nhớ nha. Ừ. Và nội chỉ riêng chuyện đó thôi là mình biết cái người thường là làm không nổi. Ngay cả ngài Xá Lợi Phất làm không nổi. Ngài Mục Kiền Liên thần thông ngất trời sa vẫn cũng không làm nổi. Có nghĩa là bảy tuần không ăn là một chuyện. Chuyện thứ hai là một con người mà có thể đi tới đi lui suốt một tuần. Một con người mà có thể đứng yên bất động không nháy mắt suốt một tuần. Mà trong đây kêu là không nháy mắt nhà ni rả mà sát mí à ra mí sát là không nháy mắt à nhìn mà nhìn nhìn cái cây đó không nháy mắt để mà cảm cái ơn á. Cảm cái ơn cái cây bồ đề đó mà mình nghe mình thấy nó kỳ, tức là mình chỉ nghĩ là được rồi. Tại sao mà mình phải làm chuyện đó đúng là ngài ngài đứng nhìn cái gốc cây ngài biết là ngay cái gốc cây này nè mình đã hoàn tất một cái đạo nghiệp mà 800.000 triệu tỷ chúng sanh á mới có một người mới có là 800.000 triệu tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ chúng sanh á nguyên một rổ tỷ luôn á chúng sanh á mới có hoàn tất được cái đạo nghiệp đó chính là quả vị chánh đẳng chánh giác không điều gì mà chư Phật không biết, không ai mà ngài không thương và không có đức lành mà ngài không có, ba không nha. Ba không à nghĩa là ai ngài cũng thương, đức lành nào ngài cũng có và chuyện gì ngài cũng biết. Quý vị biết kinh hoàng lắm, kinh hoàng lắm. Một cái con người mà thành tựu của đạo nghiệp như vậy đó thì trong kinh Milanabhanha nói đó khi mà ngài chào đời đó, khi ngài mới vừa gọi là chưa có lọc lòng mẹ mới vừ từ ở trên cội dâu sức mà nhập thai thôi là 10.000 cái vũ trụ nó rung động. Thì trong kinh nói giống như là con voi mà nó bước xuống cái chiếc xuồng nhỏ bước xuống cái chiếc thuyền nhỏ vậy đó. Giống như con voi mà bước xuống chiếc thuyền nhỏ có nghĩa là chiếc xuồng đó nó chao đảo như thế nào à nó bị chấn động như thế nào thì cái 10.000 vũ trụ là là chỉ là một cái chiếc xuồng nhỏ cho một cái nhân cách như ngài đó chạm cái chân khiếp như vậy mà vậy nó không có gì lạ bởi vì trong đây có nói rõ lát nữa trong đây có nói rõ thế này trong đây có nói rõ là Tại sao tại sao mà cái Phật quả được xem là khó chứng khó đắc? Trong đây nói mới ghê đó chứ. Trong đây nó mới ghê. Tôi kiểm chỗ tôi đọc cho bà con nghe mới làm sống. Thì tại sao mà ngài nói là là có đắc đây đây đây. “Kê na tí” tức là khó được. Có nghĩa là sao? Có nghĩa là “bà ra bi bú” trong thời gian mà quân tu ba la mật. Ngay trong lúc mà phiền não còn nguyên vẹn chưa có mất vậy đó mà “anh chă căng...” có Nghĩa là ngay trong cái lúc mà còn Bồ Tát phẩm phụ phiền não còn đây áp mà dám có cái hùng tâm tráng trí, tự cắt đầu cắt cổ họng, móc mắt bỏ thí cho người khác, dám cam tâm mà đem trao vợ con mà mình đang rất mực yêu thương vào tay người khác để cho người ta tha hồ. Tức là dám để cho người ta đó dày xéo dày dọ như là con vật. Muốn chặt, muốn thêu, muốn tưng xéo, muốn chà đạp ra sao cũng được. Một suốt nhiều đại kiếp như vậy chứ không có chứ còn mà coi kinh mà ngồi mà tưởng tượng không đó thì mình không thấy cái Phật quả nó khó nó khó dữ lắm. Quý vị biết không? Thí dụ như bây giờ mình tưởng là ông thầy tu mình ngồi cho người ta cúng cái ăn mập cái thầy như vậy mình

tướng sường chứ đâu có. Trời ơi tới hồi nó rửa nó rửa nhục luôn. Đó quý vị biết không? Nhục lắm nha. Rồi chưa kể là quý vị thấy mà quý lại xỉ súp quý vị tướng ngon toàn là bạc cắt không à tới hồi bệnh không có tiền uống thuốc mà không cha không mẹ không vợ không con không anh không em xừ lạ quê người đèo heo hút gió một thân một mình đó là một cái kiếp thầy chùa đó ta khổ như vậy nói chi là những cái lần mà bỏ tát rừng sâu núi thẳm cộp beo độc xà mẫn thú ma gọi là ma thiên nước độc chường ký lam sơn mà bỏ hết lên đó một mình lên đó ẩn tu mà Suốt nhiều trăm ngàn tỷ đại kiếp như vậy, suốt 20 a tăng kỳ 100.000 đại kiếp bị chúng nó chửi như là con thú mà ráng nhả răng ra mà cười. Bao nhiêu lần sanh tử, bao nhiêu lần phải bỏ xác trên sa mạc, trên đại dương, trên hoang đảo, rừng sâu, bao nhiêu lần nhìn thấy người thân mình máu đổ thịt rơi mà mình phải gạt lệ mà chìa tay bắt lực không làm gì được. Mà cái nỗi khổ đó phải chịu bao nhiêu là đại kiếp mà cuối cùng đó mới là viên thành Phật quả. Dưới gốc bồ đề bỏ ra bảy ngày đứng nhìn cái bồ đề mà rừng mình lạnh xương sống rừng mình nhớ lại con đường nó đi qua mà gọi là ớn lạnh khi mà nghĩ đến cái chuyện mà bây giờ đó mình đã lên tới đỉnh rồi trên đỉnh tình sâu để mà thành Phật quả không phải dễ nha cho nên là thấy cái học kinh học cái đó mới thấy cái Phật quả là đáng nể khi thành đạo rồi ngài mới suy nghĩ ngài nói khó quá cái con đường chúng ngộ khó quá bây giờ đem cái đạo khó này mà dạng chúng sanh nó nghe là sao nổi phần lớn là toàn là cái thứ đi đi ngược lại mình không bây giờ mình giảng là mình đi ngược lại tụi nó thì làm sao mà giảng đây thì lúc đó phạm thiên biết được mới xuống thỉnh ngài nha, thỉnh ngài thuyết pháp thì ngài mới trong kinh chú giải nói không phải là ngài không thấy nhưng mà cái suy nghĩ diễn qua ra rất là nhanh tức là ngài lúc đó là ngài chỉ suy nghĩ rất là nhanh nghĩ đạo như về giảng cho ai nghe đây thì lúc đó Phạm Thiên mới biết được và xuống thỉnh ngài.

Còn mình đọc trong kinh mình đọc nguyên cái đoạn nhất là mấy cái tay mà đọc chữ chậm á đọc cả 3 phút mới xong đoạn kinh thì mình nghĩ ủa tại sao Phật dở vậy ta? Phật gì mà mà bộ không biết người ta có duyên hay sao mà mà đòi mà không muốn thuyết pháp, không phải lúc suy nghĩ rất là nhanh thấy cái đạo này khó quá giảng ai nghe đây thì lúc đó Phạm Thiên á mới xung thỉnh ngài thì ngài mới suy xét đúng rồi cha Phạm Thiên này nói đúng có nghĩa là chúng sanh người vậy kẻ khác có người á thì coi như là như lương như lịch như như chạch như chình cả đời vui trong bùn. Nhưng cũng có người là hoa sen đang ngồi khỏi bùn có một số đứa nó ngoi nửa đường hương phấn. Có một số đứa nó ngoi chạm mặt nước rồi. Có những đứa nó ngoi lên khỏi mặt nước mà nó còn búp. Có những đứa là coi như nó đang chờ nắng gió mưa sương là nó nở bung ra. À thì như vậy có nghĩa là chúng sanh cũng có nhiều nhiều thứ nhiều loại lắm. Nó đứa nào mà nó đui thì thôi nhưng mà nếu mà nó mắc mờ mờ cườm cườm mây, cườm thịt mờ được thì cũng có thể kỳ vọng. Thế là ngài mới nhận lời đứng dậy lên đường đi hoằng pháp. Thì lúc đó phụ thân của ngài là vua cho nên đó là vua phải thỉnh ngài. Thỉnh ngài về để mà mà vua cúng dường hộ độ suốt nhiều ta? 7 năm 7 tháng 7 ngày ở một chỗ thôi. Thì mỗi Phật, mỗi vị Phật có cái tiền nghiệp khác nhau. Phật Thích Ca Mâu Ni đó thì Sau khi thành đạo rồi đó từ gốc bồ đề mà đi đến cái chỗ thuyết pháp chuyển luân ý là ngài đi bộ một cái quãng đường cũng hơi xa xa cho cái người đi bộ. Trong khi tất cả chư Phật ba đời mười phương á thì đều là dùng thần thông từ cái chỗ thành đạo đi đến chỗ thuyết pháp bài pháp đầu tiên á đều bay đều dùng thần thông. Nhưng mà riêng Đức Phật mình là ngài đi bộ là tại sao mình đọc cái đó mình mới thấy thương. Mới vừa thành xong mà đã nghĩ đến người ta rồi. Ngài biết rằng trên cái quãng đường này là ngài suy nghĩ là chư Phật ra đời đó là Bằng cách nào mà từ gốc bồ đề mà ra đi hoằng pháp? Thì thấy điều cái buổi thuyết pháp đầu tiên là đi bằng thần thông nhưng mà đi ngài nói không. Nếu mà ta đi bộ ta sẽ có cơ hội để ta gặp một người vô danh nghèo hèn mà mai này người này sẽ chứng quả La Hán thì thương người đó là út bất cá vì thương cái người đó. Không không không. Đang giảng thì chú giảng thì à bây giờ đang nói là Phật Thích Ca Mâu Ni á tức có nghĩa là ngài Phật Thích Ca mình á thì vì thương cái người đó mà ngài phải đi bộ đó tôi đang nói về cái sự khác biệt của Phật Thích Ca và Phật Quý Bà Si ngài đi bằng thần thông còn Phật Thích Ca ngài đi bộ ngài gặp cái ông này ông này ồ thấy ngài ồ thấy ngài đẹp quá đi ông mới hỏi ngài là nhân loại hay là thần tiên thì ngài nói không ta là một con người nhưng mà lâu nhân là một con người tỉnh thức ở thì ông nghe như vậy ông chỉ nói được có một câu rất là hay lạ lần đầu tiên ta được nghe một điều hay ho như vậy rồi lúc đó đức phật ngài nói thêm một câu mà nói rằng mai này nếu có muốn tìm Như Lai thì cứ hỏi mọi người là cái bậc chiến thắng cái con người thắng trận tiếng Pali gọi “chí

ná” đang ở đâu nhớ nha ngài nói ra rồi ngài tiếp tục ngài đi ngài về vườn lộc uyển và ngài thuyết thời kinh chuyển pháp luân tứ diệu đế cho năm thầy Kiều Trần Như và từ đó ánh đạo vàng bùng khai còn cái ông “u bá cá” này ngày nào là một du sĩ sống lang thang rải đây mai đó đó Thì sau khi ông gặp Phật rồi một thời gian ngắn sau đó thì ông được một cái gia đình Phật tử, một cái gia đình cư sĩ họ mến quá đi cho nên họ mới nói thôi bây giờ thầy mưa mưa gió tới nơi rồi giờ thầy đi lang thang cũng tội nghiệp thôi. Rồi nhà tụi con ở phía sau cái đất còn trống tụi con cất thầy cái am không cất thầy cái am mà thầy ở đó rồi khi nào mà qua cái mùa khô ráo rồi thầy đi chứ thấy mưa gió vất vả quá thì ông này nghe cũng được mà ở đó thì coi như đó là Hai ông hai cái vợ chồng của cái ông cư sĩ này nè là thợ săn mới ghê chứ. Đi săn bán xong rồi về bán thịt bán thú xong rồi chim cò hươu nai heo gì đó đem bán xong lấy tiền về cũng mua thức ăn cho nuôi sư phụ nuôi “U ba ca” này nè. Mà hai vợ chồng này có đứa con gái dễ thương lắm. Rồi đứa con gái nhiều khi nó cũng chạy ra chạy vô nó đem đồ ăn đem nước uống cho ông. Rồi cuối cùng cái mền tay mền chân rồi cuối cùng cái ông vô ông nói thiệt với hai vợ chồng người đệ tử á. Ông nói đó giờ hai ông bà kia kêu tôi sư phụ, bữa nay tôi thôi cũng trong cái tư cách sư phụ tôi nói thiệt tôi thấy cái nhân duyên tôi nó cũng mãn rồi mà tôi với cái cô con gái của ông bà thì các tụi này trời sanh ra là dành cho nhau đó thôi giờ xin tôi xin muối mặt tôi làm rề luôn thì hai người nó thấy cũng thương cũng thấy cũng thương sư phụ thôi giờ duyên tới đây biết làm sao giờ thôi sư phụ ra ngày nào sư phụ thôi giờ kêu bằng rề thì coi như nó là ông tu nhỏ lớn mà Đây cũng có kinh nghiệm lấy ai với lấy từ chùa là chết phải người ta nói là muốn ăn mặc đẹp á thì lấy thợ may. Ừ muốn giàu lấy thợ bạc. Ừ muốn mặc đẹp lấy thợ may. Muốn ăn mày lấy tu sĩ là vậy đó. Tu nhỏ lớn đâu có nghề ngỗng gì đâu. Rồi lấy vợ xong rồi thì không biết làm gì thôi. Giờ ông bỏ vợ đi săn đó rồi mình đi theo mình lụm ông bắn cái bùm cái là mình lụm con chim con cò rồi ông kêu gỡ bẫy thì mình gỡ rồi ông cột sau ông kêu mình vát về thì mình vát về ông kêu đem ra chợ thì mình đem ra chợ. Rồi người ta trả tiền như xách về đưa cho bà má vợ với bà xã đi chợ rồi ăn xong bữa sau đi tiếp. Ừ thì bữa đó ông có đứa con thì ông nghe bà xã ru con như thế này ngủ ngủ đi con. Đứa con của người du sĩ không nghề ngỗng chỉ biết đi lượm thú rừng đem về bán ha. Ngủ ngủ đứa con đứa con của người du sĩ không nghề ngỗng thì bà ru bằng cái cái một cái bài hát một cái kiểu một cái kiểu bài hát từ một cái nhạc khúc tự chế bà thất học quê mùa ca từ cũng là à trực trặc thì nhưng mà đại khái nó nô nê ra bài hát như vậy đó thì ông nghe ông sốc tự ái mỗi lần con khóc là bà ru ngủ ngủ đi con đứa con của người du sĩ vô công rồi nghề thì ông nghe ông nhục quá nhục ông chịu không nổi. Cuối cùng ông mới bỏ ông nói mình đâu có phải hèn trượng phu nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Mà mình nhớ ngày xưa mình có gặp một con người phải nói là tướng đá ngon lành mà nhớ hình như mình có cái giao ước với nhau là sau này mình có thể tìm ngài mà ta ở với con bà này ghét quá thì ông mới bỏ ông đi ông đi lúc đó là bây giờ Ngài đã có Chùa Kỳ Viên thì ông cứ đi đâu ông đi tìm hỏi cái bậc chiến thắng bậc chiến thắng thì người ta chỉ riết về chùa thì khi gặp Đức Phật, Phật nói cho nghe một câu đắc Alahan thì lúc đó mấy năm sau bà vợ đi tìm dất con đi tìm cuối cùng gặp được ông thì hai hai mẹ con đi tìm chồng thì coi như là hai người nghe đạo, hai người đắc A Na Hàm rồi rồi đi xuất gia luôn. Đây như vậy thì là ngài đã độ được cả cái gia đình ba người. Mà chính vì cái mối là duyên giác ngộ này mà ngày xưa ngày xưa ngài đã phải đi bộ. Ngài phải đi bộ từ cái góc bò đê đi về chỉ vì một cái cặp đó thôi.

Thì Cái gì vậy ta? Sao tự nhiên có người hỏi cái gì tôi không hiểu. Tôi ghét cái rum này á là hỏi cái gì cứ nó tào lao quá thiệt. Ok. Tôi không hiểu. Tôi không hiểu cái câu này là câu gì. Tôi không hiểu. Ok.

Rồi bây giờ trở qua Đức Phật Quý Bà Si. Phật Quý Bà Si là coi như là thành đạo xong á thì ngài không có phải đi bát từng nhà như là đức Phật của mình mà vua cha thỉnh ngài về hoàng cung á đưa vào một cái cung điện biến thành cái chùa đã chiến. Và ngài ngự ở trong đó suốt 7 năm 7 tháng 7 ngày thì một ngày kia đó ngài mới suy nghĩ là bây giờ tăng chúng đã đông rồi mấy trăm ngàn vị rồi nha mấy trăm ngàn vị thôi thì bây giờ á là thầy trò cứ tập trung ở đây thì còn gì lợi ích của chúng sinh tại sao không gửi cho các vị mỗi người một nơi để đi hoằng pháp đó thế là à thế là ngài mới triệu tập tăng chúng lại. Thì lúc đó Phạm Thiên biết được Phạm Thiên mới hiện ra bạch thế tôn lành thay lành thay Thế Tôn đã có cái suy lòng đại bi nghĩ về chúng sinh như vậy. Thời gian qua con thấy ngài ở yên một chỗ suốt 7 năm 7 tháng thì lúc đó chư tăng mới lên đường hoằng pháp lên

đường đi hoàng pháp vì tuổi thọ của ngài rất là lâu nha tuổi thọ ngài rất là lâu cho nên á ngài có dặn như thế này các Tỷ kheo phải ra đi hoàng pháp và cứ 6 năm á thì sẽ trở về tập hợp một nơi cùng tụng giới bốn.

Tụng giới bốn là tụng gì? Thời cái vào cái thời điểm đó đó vào thời điểm đó chư tăng quá trong sạch đi. Tất cả đều xuất gia với cái lý tưởng giải thoát và đều gọi là những bậc hữu duyên hữu hạnh hữu phúc. Cho nên là trong tăng chúng không có cái gì rắc rối. Cho nên cái giới bốn mà đề gọi là cái ngài tụng giới sáu năm tụng giới một lần không như đời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni tuổi thọ chúng sanh rất là ít cho nên mỗi nửa tháng tụng giới một lần mà Đức Phật Thích Ca Mâu Ni là ngài thành đạo năm 35 tuổi, ngài trụ thế 45 năm là 80 tuổi thì ngài thành đạo năm 35 tuổi nhưng mà phải 12 năm sau mới bắt đầu có tạng luật cấm cái này cấm cái kia chứ còn 12 năm đầu á là không có cấm cái gì hết chỉ khi mà thầy trò gặp nhau thì chỉ có đọc một câu là không làm các điều ác thực hiện các hạnh lành, giữ gìn tâm thanh tịnh lấy lời chư Phật dạy. Đây thì Đức Phật Quý Bà Sĩ cũng vậy. Tức là ngài nói hãy lên đường hoàng pháp nha. Tức là lúc đó là ngài đã ở yên một chỗ sau khi thành đạo là 7 năm 7 tháng 7 ngày rồi đó ngài mới gọi là gọi là kêu gọi chư tăng. Tất cả đều là những vị la hán lên đường đi thuyết pháp độ sinh. Và ngài dặn rằng á thì nên giữ liên lạc với nhau bằng cách là 6 năm trở về một lần để tụng giới. Mà tụng cái gì? Tụng chuyện rất là đơn giản. Bà con có thấy ở trong chính kinh không ta.

Alo alo alo. Các vị còn nghe không? Ừ. Tụng giới là tụng cái gì? Tụng giới là tụng cái gì? Tụng thế này.

Đoạn 28 đây. Chư Phật dạy niết bàn là đệ nhất trong các pháp hữu vi và vô vi thì niết bàn là đệ nhất. Thứ hai, người tu phải kham nhẫn. Kham nhẫn là hạnh tu đệ nhất. Người xuất gia không hại ai hết. Đó. Rồi tiếp theo là không làm các điều ác, làm các điều lành giữ gìn tâm trong sạch, không chi trích, không đánh đập ai ăn uống có tiết độ, ngủ nghỉ độ cư thì đó chính là lời Phật dạy. Tức nghĩa là thời gian đầu tụng giới là tụng có nhiều đó thôi. Đó tức là đề cao hạnh kham nhẫn. Cái thứ nhất gọi là xác định cứu cánh, tu hành là niết bàn. Đề cao hạnh kham nhẫn chủ trương sống tự lợi lợi tha. Ăn uống chừng mực thường xuyên Tỉnh thức ít ngủ nghỉ sống chỗ thanh tịnh xa lánh, ăn uống chừng mực thu thúc lục căn đó là hồi đó tụng giới là tụng vậy đó xác định cứu cánh niết bàn cứu cánh tu hành là niết bàn đề cao hạnh kham nhẫn.

Kham nhẫn đây bữa đó có giải thích rồi. Kham nhẫn là gồm ngoại nhẫn là chịu đựng tất cả nghịch cảnh từ bên ngoài. Còn nội nhẫn (...) là sự đối phó với phiền não trong tâm. Có hiểu không ta? Alo. Cái kham nhẫn hiểu rộng như vậy đó. Chịu đựng tất cả nghịch cảnh từ bên ngoài là cái gì? Nắng gió, mưa sương, gai góc hầm hốc, muỗi mòng, rắn rít, bị đánh, bị chửi, nóng lạnh đó thì tất cả những đâu có nó gọi là bên ngoài nha tôi nhắc lại ruồi muỗi ha gió nắng mưa sương hầm hốc gai góc rồi lầy lội khúc khuỷu tất cả những đó là đều ngoại cảnh hết bị đời đánh đập chửi rửa cũng là ngoại cảnh luôn, có nghĩa là mà đã trên 18 tuổi rồi mà nói ngoại cảnh mà không hiểu thì thì đi chết đi. Ngoại nhẫn là như vậy là chịu đựng tất cả những gì nó từ bên ngoài nó đánh vô.

Còn cái anh nội nhẫn (atibasana) là nó sự đối phó phiền não bên trong. Thí dụ như bây giờ mình mình đang ở trong phòng trên núi cao trong hang động đâu có cái gì mà phải chịu đựng từ bên ngoài đâu. Nhưng mà bên trong rất là phê, rất là ghê gớm nha. Cái cảnh mà coi như là sức trai thì coi như hùng hực phải không? Bao nhiêu cái niềm đam mê. Vậy mà bây giờ giữa khuya 2, 3 giờ sáng ngồi thẳng lưng rửa mặt. À tươi tỉnh ngồi thẳng lưng hít thở ra vô biết rõ tôi đang thế nào khi đang thở vô tôi đang thế nào khi tôi thở ra tôi đang thở ra dài tôi đang thở ra ngắn tôi đang bực mình với cái lưng đau, tôi đang khó chịu với cái đầu gối bị mỏi, tôi đang đau đang khó chịu với bàn chân bị tê, à quý vị tưởng tượng tu cái đó nó có cái gì nó nản cho bằng cái đó phải vậy mà vượt qua được cái nản đó rồi những buổi chiều những đêm trăng mà nghe những tiếng Đàn ca hát, tiếng sáo, tiếng đàn từ dưới phố vọng lên đèn xanh đèn đỏ nam thanh nữ tú dập dìu mà bây giờ mình ở trên non cao mình nhìn xuống một thân một mình hoặc là ở dưới đồng bằng chiều nghe mấy con ếch nhái mà nó nhóc nhen nó buồn mà ráng gồng xa xa là cái hội chợ mà không thể đặt chân tới lô tô xổ số rồi bài chòi hát hò tùm lum mà mình ngồi đây đó thì coi như á là đó là những cái mà cần phải vượt qua không phải dễ đâu. Cái đó gọi là nội nhẫn nhớ nha. Cái đó là nội nhẫn có nghĩa là vượt qua được cái bản thân mình á chứ còn cái ngoại lúc đó không có ghê. Nhưng mà cái nội là cái ghê nhất. Cái nội nhẫn cho nên cái kham nhẫn để hiểu nghĩa rộng đó là ngoại nhẫn và nội nhẫn.

Một điều nữa thời đó tụng giới là nội thời gian tụng giới chỉ có khoảng mình theo mình đoán đó thì khoảng 2 phút là maximum. Đọc mà đọc rề rề đọc ngân nga đó thì cũng 2 phút là tại vì nội dung là niết bàn là cứu cách. Tu hành kham nhẫn là hạnh tu đề nhất. Người xuất gia không hại ai. Thu thúc lục căn ăn uống chừng mực, thường xuyên tỉnh thức sống chỗ độc cư. Ấy lời chư Phật dạy. Tội nghĩ chắc 1 phút thôi tụng giới chỉ có 1 phút mà thôi. Nhớ nha. Mà 6 năm tụng giới một lần. Còn Đức Phật Thích Ca Mâu Ni thì 12 năm đầu cũng ngắn gọn như vậy. Nhưng mà từ năm thứ 13 trở đi thì trong nội bộ tăng chúng bắt đầu nảy sinh vấn đề. Ừ khi mà có nảy sẽ vấn đề về cái sinh hoạt của tăng chúng bắt đầu mới có giới cấm. Mà từ khi có giới cấm thì những buổi tụng giới bắt đầu hơi dài dằng dặc. Và ta cũng bước được biết thêm rằng là trong thời gian đầu á thì người tụng giới trong các cái buổi bố tác hợp tăng á là Đức Phật. Đức Phật ngồi trước chư tăng và ngài tụng giới. Đây là bốn đại giới bốn 13 trọng giới Ngài đọc. Nhưng mà về thời gian sau có một lần đó có một Buổi chiều đó chư tăng đã tụ họp đầy đủ. Đức Thế Tôn ngồi im lặng, không nói gì, không tụng giới cũng không nói. Thì ngài A Nan mới quỳ xuống bạch Phật: "Bạch Thế Tôn, chư tăng đã tụ họp đầy đủ và con nghĩ đã đến giờ tụng giới." Đức Phật ngài dạy rằng này A Nan hội chúng không thanh tịnh nên ta không tụng giới. Rồi thì thôi vào lúc mà tất cả chư tăng đều an trú kính niệm và yên lặng. Có những vị không nghe được câu nói của Đức Phật, có những vị không nghe câu nói trong đó có cả ngài Mục Kiền Liên không nghe câu đó. Đến lần thứ hai và đến lần thứ ba đó thì ngài A Nan nói bạch Chư Tôn đấng đã khuya xin Thế Tôn tụng giới. Minh đọc cái này mình mới giật mình có nghĩa là thời đó chư tăng tôn kính Đức Phật đến như vậy có nghĩa là chỉ một vị Tỷ Khoe lên thông báo rồi còn tất cả chư tăng chỉ ngồi yên không ý kiến và cái chuyện mà ngồi được bên cạnh một vị Chánh đẳng giác thôi là một chuyện dễ sợ lắm thì đó là lần thứ ba Đức Phật ngài dạy rằng á là này A Nan hội chúng không thanh tịnh nên ta không tụng giới. Thì lúc đó ngài Mục Kiền Liên ngài mới nghe ngài mới suy nghĩ là vì sao mà Thế Tôn lại nói rằng hội chúng không thanh tịnh thì ngài mới là dùng thần thông ngài quan sát trong chư tăng lúc đó thì ngài thấy có một vị phạm giới mà giấu và ngài biết luôn rằng chỉ cần mà cái người đó còn tiếp tục ngồi trong đây nha tiếp tục ngồi trong đây Tiếp tục ngồi trong đây mà Đức Phật bắt đầu tụng giới thì người với cái đức độ của ngài và chư thánh tăng á thì người đó sẽ tự bị bể đầu cái đầu nó sẽ tự bể, đó khiếp như vậy, cái đức độ khiếp như vậy. Cho nên là ngài mới đứng dậy ngài mới nắm tay cái vị tỷ kheo đó ngài nói rằng Thế Tôn đã biết hiền giả không thanh tịnh chư tăng đã biết hiền giả không thanh tịnh hiền giả không nên ở đây nữa thì ngài nắm tay ngài mới đem vị tỷ kheo đó ra ngoài ngài đóng cửa lại ngài khóa lại. Thì lúc đó thì kể từ hôm đó Đức Phật ngài dạy rằng này chư tỷ kheo từ cái chuyện xảy ra khi nãy, xảy ra đêm nay, kể từ hôm nay á Như Lai không có tụng giới nữa mà các người hãy làm việc đó với nhau nha. Chứ Như Lai không có tụng giới nữa. Là cái duyên sự là như vậy. Và trong các vị đại đệ tử của ngài có một vị là Ma Ha Cát Thượng Tể đệ nhất về về bốn cái trí vô ngại nha. Bốn trí vô ngại. Cái vị này là chứng Alahán. Thì vị này đó là có suy nghĩ thế này. Tụng giới là để nhắc nhở mấy cái người mà có khả năng phạm giới chứ còn người như mình á thì còn phạm đâu mà tụng. Mà nếu mình không có gì trục trặc thì mình tới nghe tụng hay là không nghe tụng cũng vậy thôi cho nên là ngài không có đi nghe tụng giới. Thì những vị sư ở bên cạnh ngài, những vị tỷ kheo bên cạnh mới thấy họ tới cái ngài tụng giới họ cũng đi. Nhưng mà họ thấy ngài không đi họ mới hỏi hỏi tại sao mà tôn giả không có đi mấy lần rồi tôn giả không có đi thì ngài nói rằng ta không còn chuyện gì phải làm nữa thì tại sao phải đi nghe tụng giới thì cái câu chuyện nó đến tai Đức Phật ngài gọi ngài ma ha cá thứ tá lên hỏi có đúng như vậy hay không như lai nghe Cá thứ tá nói như vậy có đúng hay không thì ngài nói Bạch thế tôn đúng con biết Thế tôn biết con Tại sao con nói như vậy?

Thì Đức Phật dạy thế này đúng là Như Lai biết người không còn chuyện phải làm và Như Lai cũng biết người hoàn toàn không còn lậu hoặc cái chuyện mà người đi nghe tụng giới đó thì nó không có so với phạm phu nó không cần thiết. Tuy nhiên xét về cái khía cạnh khác á thì phải xét lại là bởi vì á là cái chuyện mà người đi tụng giới thứ nhất là gương mẫu cho làm gương cho phải cho phạm tăng. Thứ hai người đời sau sẽ không có vịnh vào cái chuyện mà thánh nhân không nghe tụng giới rồi họ tự xưng họ là thánh nhân họ có thể không đi nghe tụng giới. Còn nếu hôm nay tất cả tỷ kheo đều nghe tụng giới không phân biệt phạm thánh thì mai này phạm phu cũng không có thể dựa vào đâu để mà không đi nghe tụng giới. Tại vì ngày xưa thời mà còn có thánh thứ thiết thì người ta nói họ là

thánh họ không có đi. Rồi người đời sau cũng nói tôi là thánh tôi khỏi đi như vậy thì nó đại loạn thiên hạ sao?

Chưa hết còn chuyện nữa. Có một lần đó, Đức Phật hỏi chư tăng này các Tỷ Kheo, nếu như có một cái chỗ ngồi duy nhất trong một cái hội trường thì theo các người, chỗ ngồi ấy nên dành cho tỷ-kheo nào? Thì có vị nói, "Bạch Thế Tôn, con nghĩ rằng chỗ ngồi đó, chỗ ngồi duy nhất đó nên dành cho cái vị nào xuất thân hoàng gia, tức là ông vua đi tu." Có vị nói bạch thế tôn, con nghĩ rằng chỗ ngồi đó nên dành cho cái vị có cái gia thế bằng hàng. Bởi vì như vậy thì sẽ cho người ta thấy cái tinh thần gọi là bao dung của Phật pháp. Có vị nói bạch thế tôn con nghĩ rằng tuổi ngồi nó nên dành cho mấy vị pháp sư bởi vì họ chính là cái ngọn cờ tuyên dương chánh pháp. Có vị nói bạch thế tôn con nghĩ rằng chỗ ngồi nó nên dành cho mấy vị tu đầu đà bởi vì họ là linh hồn của chánh pháp. Đây có vị nói bạch thế tôn con nghĩ rằng chủ ngộ nên dành cho mấy cái bậc mà chuyên về thần thông, giỏi về thần thông bởi vì chính họ làm cho ta thấy được cái điều ảo diệu của chánh pháp. Các vị nói con thầy chỗ ngồi đó nên dành cho cái vị mà nổi tiếng về trí tuệ, nổi tiếng về đa văn hoặc có vị nói chúng con nghĩ chỗ ngồi đó nên dành cho những vị được thiên hạ xác nhận là A La Hán. Đây thì lúc đó đức Phật ngài nói rằng nay các Tỷ Kheo không có lựa chọn nào trong số các người vừa nói mà ta chấp nhận. Vì sao vậy? Vì trong cái nhận xét của ta, chỗ ngồi ấy chỉ nên dành cho một người duy nhất. Đó là ai? Lớn hạ nhất. Tuyệt vời. Nay các tỷ kheo, ta nói rằng chỗ ngồi duy nhất ấy nên dành cho một người duy nhất. Đó là cái vị tỷ kheo nào lớn hạ nhất. Vì sao vậy? Vì nếu mà chỗ ngồi đó dành cho mấy người xuất thân ngon lành á thì cái đạo này là đạo cho ai? Đạo quý tộc à? Đạo thượng lưu à. Còn nếu mà cái đạo cái ghế đó mà dành cho mấy ông mà xúc thân bản hàn á thì cũng không được bởi vì cái bản hàn nó không phải là cái tiêu chuẩn gọi là tối ưu mà nếu mà cái chỗ ngồi đó mà dành cho pháp sư á mà gặp những ông giỏi thì giỏi kiến thức thì đa văn đó nhưng mà đạo hạnh bất xứng thì sao còn nếu dành cho mấy cha mà thanh tịnh giới luật á thì càng bậy nữa là bởi vì ông này thanh tịnh rồi ông kia mà ông không thanh tịnh à ha rồi nếu mà dành cho bậc thánh đó thì lại bậy theo kiểu khác là bởi vì ngày xưa thánh còn thánh còn nhiều thì cái chuyện mà xác chứng tuyên dương ai đó là thánh thì không có vấn đề nhưng mà gặp cái thời này đó thì cha nào cũng xưng thánh thì thiên hạ đại loạn hay sao? Cho nên chỉ có một cái tiêu chuẩn tốt nhất đó là vị nào lớn hạ nhất là yên nhất ngồi đó là không có ai nhúc nhích gì hết à chỉ còn đưa bất cứ một cái tiêu chuẩn nào lên cũng không được thì tôi kể câu chuyện lạc đề này để làm chi thì để tôi muốn nhân nói về tụng giới thì tôi mới kể luôn cái chuyện Ngài "ma có thể tá" và từ chuyện Ngài "ma có thể tá" tôi kể luôn cái chuyện cái chỗ ngồi mà liên hệ hạ lap là là sao đó là chính là cái tinh thần tạng luật được ban hành được cấm chế bởi một vị chánh đẳng chánh giác cái ánh mắt của ngài là thấy suốt ba cõi tám lòng nghĩ thấu ngàn đời mình đừng có nghĩ mình giỏi hơn ngài nha, trứng không có khôn hơn vịt đó ở ngoài đời nói như vậy thì ở đây phải nói là dầu một vị a hán cũng phải nghe tụng giới. Vì sao? Vì á là đã nói tới luật thì không có xét ra những khía cạnh mơ hồ nha. Rồi ok. Thì sau khi mà chư tăng mà trải qua 6 năm thì trở về để mà nghe tụng giới. Thì chúng ta thấy tiếp theo thì quý Phật ngài mới kể lại ngài kể chuyện ngài Phật Quý Bà Si xong thì ngài mới kể chuyện cuối cùng kết thúc bài kinh là ngài kể rằng này chư tỷ kheo có một thời ta nghĩ rằng nó có một cái chỗ trong cái tam giới mà ta chưa từng tới.

Ồ trong bản tiếng Việt thì gây một hiểu lầm rất là lớn có một trú xứ một loại chúng sanh rất dễ đến mà ta từ trước không đến trong một thời gian khá lâu. Cái đó không có được và dịch bản Pali mới lại nói khác trên bản Pali. Đó là từ lâu có một chỗ mà ta chưa bao giờ đến đó là cõi ngũ tịnh cư. Là vì sao? Vì đây là cảnh giới của các bậc thánh A na hàm. Mà khi một người không phải là thánh a na hàm thì họ bằng cách nào mà họ lên được tới đó? Bằng cách nào đây? Yeah. Cho nên á là chỉ có cái vị thánh mà có thần thông mới lên được cái cõi ngũ tịnh cư. Nhớ cái đó nha. Ừ. Thì khi mà Đức Thế Tôn mà lên trên đó thì có rất là nhiều Phạm Thiên đã đến đánh lễ ngài. Và họ thưa với ngài, con là đệ tử của Phật quý bá si cách đây 91 đại kiếp con lên trên đây ở tới bây giờ. Chúng ta biết rồi là cái năm cõi Tịnh cư có cái tuổi thọ tối thiểu là 1000 đại kiếp. Ừ. Cõi thứ hai đó là 2000 đại kiếp. Cõi thứ ba đó là bốn ngàn đại kiếp. Cõi thứ tư á là 8000 đại kiếp Và cái cõi thứ năm á là 16.000 đại kiếp nhớ nha. Ừ tức là cõi thấp nhất là 1000 cho nên cái cõi thấp nhất là đã 1000 đại kiếp mà từ thời Phật quý bá si đến nay đó là 91 đại kiếp thì quý vị tưởng tượng đi 91 là bao nhiêu phần trăm so với 1000 đại kiếp nó chưa được 1/10 nữa nha chưa được 1/10 nữa chưa được 1/10 nữa cho nên đó là họ

đến họ mới hầu Phật họ nói là bạch thế tôn con là đệ tử của Phật Quý Bá Sĩ có một cái nhóm thứ hai tới nói rằng bạch thế tôn chúng con là đệ tử của Phật Siki rồi nhóm nữa tới nói con của là đệ tử Phật tại Phật nào và trong đó có một cái nhóm cuối cùng đến bạch Thế Tôn, chúng con là đệ tử của Thế Tôn. Ừ mà thêm nữa đó ở trong đây có một cái chữ thế này là các vị ấy đến với ta đã nói như sau này hiền giả trong đây là trong hiền kiếp mà trong bản kinh thì để là trong tiền kiếp nha quý vị nhớ nha.

Biết trong room có ai thấy chỗ đó không ta? A lô có thấy cái đó hay không?

Trong hiền kiếp này, hiền kiếp là phá tác cá bá là cái kiếp mà có năm vị Phật ra đời đã gọi là hiền. Ừ hiền kiếp này. Trong hiền kiếp này thì cái chữ Marisa Marisa là là venerable. Venerable là cái bậc khả kính hoặc là ngài là ngài chứ còn mình chỉ là hiền giả thì nghe yếu bởi vì chính họ là thánh họ biết rõ ngài là ai họ Họ là ai thì làm sao họ gọi ngài theo cái kiểu bề bạn được. Quý vị thấy chưa? Cái đó là một cái điều rất là nguy hiểm trong vấn đề ngôn ngữ. Tức là cái chữ marisa theo nghĩa gốc á thì nó là một cái chữ rất là trang trọng để dùng cho những cái người tôn quý mà mình rất mực kính trọng nó gọi là marisát. Mà trong bản Hán là chỗ này là hiền giả thì nghe nó yếu quá. Mặc dù cái chữ đó cũng có nghĩa là tôn trọng đó nhưng mà nó không có nổi lên được cái khoảng cách giữa thế tôn và các vị Phạm thiên nha. Cái này phải nhớ. Cái này phải nhớ. Cho nên đó là có những vị đến để mà thưa với Phật nói rằng con tưởng người này người này người này người này nhưng mà đặc biệt á cái này nó đặc biệt trong đây mới nói thế này có bảy nhóm Phạm Thiên đến nói kệ ngôn các vị có thấy không? Tức là á năm cõi mà cứ mỗi một cõi á thì có bảy nhóm Phạm Thiên đến nói kệ ngôn. Ở xác nhận con là đệ tử của ai, của ai, của ai. Thì quý vị tưởng tượng đó 7 á là 35 ha. Thì coi như một nhóm như vậy tới nói là bao nhiêu kệ. Cho nên số giải nói rằng Lẽ ra bài kinh này là kinh dài nhất trong Tam Tạng đáng được gọi là “xuất tá ra cha” có nghĩa là vua của các kinh nhưng Các ngài kết tập á thì chỉ ghi lại ngắn gọn. Biết hiểu không ta?

Alo. Đó đó đại khái kinh này tức là năm cõi mà mỗi cõi đó thì có một nhóm Phạm Thiên nó nói kệ ngôn đó mà. Họ nói cái gì họ kể là chuyện xưa. Chúng con là đệ tử của ai? Của ai đó mà tổng cộng như vậy là rất là nhiều nha. Ừ nhưng mà vì kết tập đó ta làm ngắn lại. Rồi xong hôm nay chúng ta đã học xong bài kinh đại bản. Bài kinh đại bản và kinh tiếp theo á là cái kinh đại duyên thì coi như là để ngày mai học chứ còn cái kinh này nó dài lắm. Và tôi cũng đã nói rồi. Tôi mong là bà con thu xếp. Ừ. Mong mong thôi, đừng có đem cái cái bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Đó là tôi chỉ mong thôi là nếu có dịp tôi quý vị đến chỗ của tôi hay là thu xếp tôi đến chỗ quý vị hình như là tiện hơn. Ừ thì mình sẽ học cái giáo lý duyên khởi trong tối thiểu là 1 tháng. Và cô tôi cũng nói luôn là tôi không là cái gì về tôn giáo hay là về chính trị. Về tôn giáo tôi không phải là danh tăng mà về chính trị tôi không phải là thành phần đối lập gì hết. Nhưng mà tôi không biết là đối với người thô tử Việt Nam tôi có cơ hội gặp họ trong nước hay không. Bởi vì nhiều khi ai biết được ai biết được có những cái trục trặc gì đó. Ừ. Cho nên nếu được mà mong sao mà mình gặp nhau bên Thái ha. Bên Thái chứ không Miến Điện thì đi tu mình Thái Lan nếu mà gặp mà gặp đồng hương mà gặp bên Thái Lan là tốt nhất. Bởi vì cái thực phẩm và cái điều kiện di chuyển sinh hoạt của bên Thái nó tốt hơn miến điện. Nếu mà được một group ở bên Việt Nam qua mình gặp nhau Băng Cok Băng cok tôi có biết một vài huynh đệ có thể giúp mình mình làm lớp đó còn không thì ở bên Mỹ còn không nữa thì ở nếu mà ở châu Âu này đó một bỏ ra thời gian một tháng mình học về mỗi cái bài kinh đại duyên thôi chứ bài kinh đại duyên đó mà giảng triển miên cho trong room á thì tôi thật sự nên nói thiệt tôi tiếc tôi tiếc tôi tiếc cái công của tôi. Bởi vì hôm qua tôi hỏi các vị về bốn đế mà quý vị ám a ám ó thì tôi cũng hơi nản á tức là hai năm trời học tư bộ kinh tôi đã nói không biết bao nhiêu ngàn ức lực mà còn ám ó. Thì bây giờ tôi hỏi đêm tôi nằm tôi suy nghĩ tôi nghĩ gì có một cách đó thôi. Có một cách làm sao mà mặt giáp mặt á thì may ra ư à mặt giáp mặt á thì tôi thấy có cách là tốt nhất. Tức là sao mà mặt giáp mặt á thì tốt nhất chứ còn mà mà tôi thấy cái kiểu mà này thế nản quá rồi. Vậy là ngày mai gặp lại bà con. Chúc các vị một ngày vui, một đêm an lành nhiều mộng đẹp. Và chúng ta vừa khắc lại bài kinh Đại Bản.